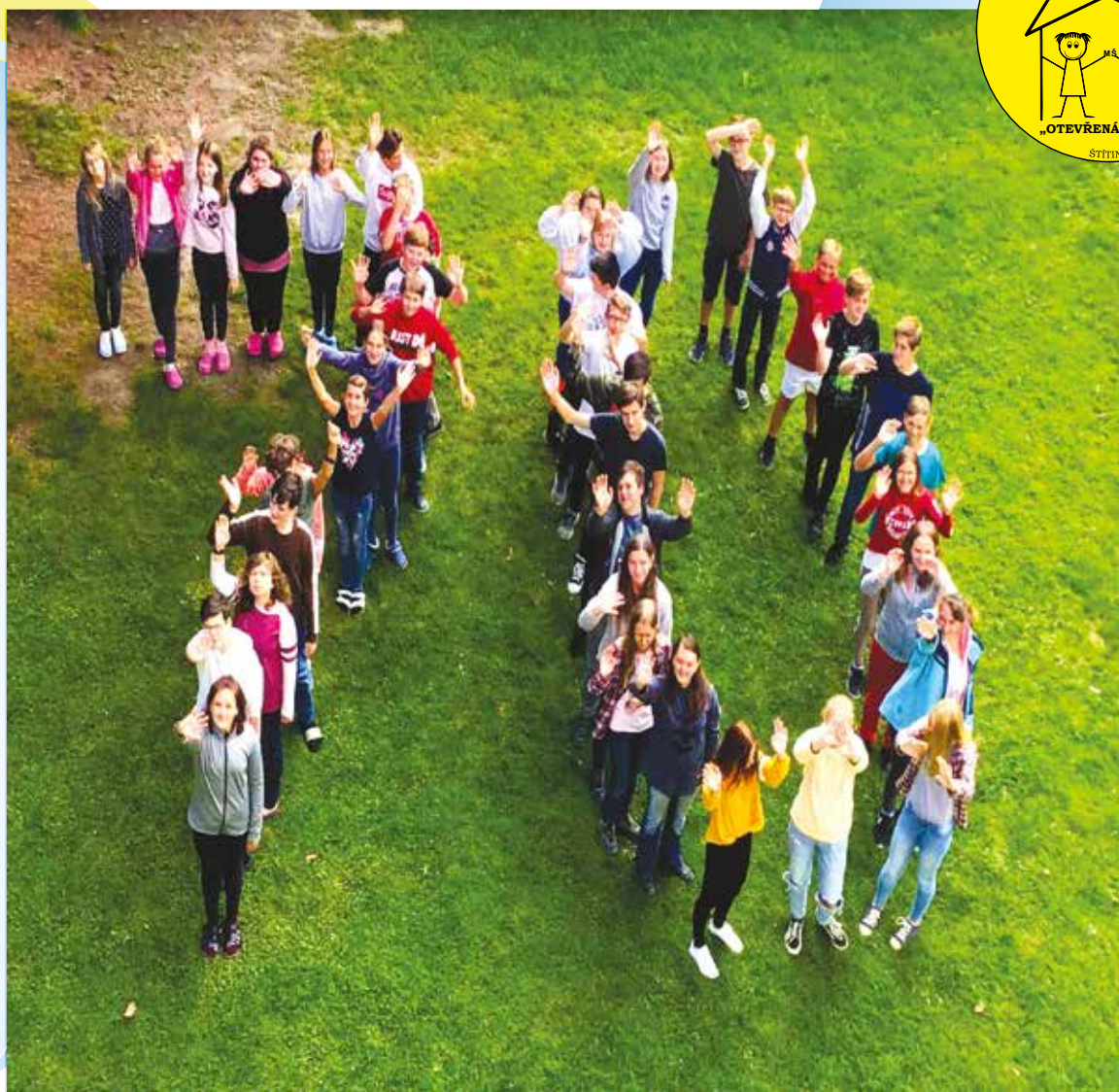

**ZÁKLADNÍ ŠKOLA GEN. HELIODORA PÍKY A MATEŘSKÁ ŠKOLA ŠTÍTINA,
OKRES OPAVA, PŘÍSPĚVKOVÁ ORGANIZACE,
KOMENSKÉHO 26, 747 91, ŠTÍTINA**

**70 LET
1949 – 2019**

SLOVO ŘEDITELE

Vážení přátelé školy, milí čtenáři,

do rukou se vám dostává vzpomínková brožura, která byla sepsána a vydána k příležitosti 70. výročí založení naší školy. Smyslem není zdůrazňovat, do kterých projektů byla a je škola zapojena, jakým způsobem se vzdělávají žáci, které moderní technologie se používají, jaké druhy nabízených volnočasových aktivit žáci využívají. Chtěli jsme se s vámi ohlédnout za uplynulými sedmdesáti lety.

Mohlo by se zdát, že sedm desetiletí je na školu dost, že je vlastně už tak trochu stará, ale opak je pravdou. Představme si školu jako tělo, jež se vyvíjí a přizpůsobuje době, takže o něj pečujeme, vylepšujeme ho a modernizujeme, aby stále vypadalo mladě. Pořád je ale co zlepšovat, proto ve svých snahách udržovat tuto krásnou budovu ve výborném stavu nepolevíme ani v budoucnu. Ale na těle není důležitá pouze jeho schránka. To, co ho dělá mladým, je jeho duch. Tvoří ho tváře žáků a zaměstnanců, těch, kteří procházeli dennodenně chodbami, znali všechna zákoutí, usedali do lavic či zasedali za katedru, poznali nové přátele, zažívali společně radosti i starosti všedního života, zkrátka zde zanechali svou stopu.

Často se říká, že učitelská profese je posláním. V čem však spočívá ono poslání? Úkolem pedagoga přece není žáky pouze vzdělávat a připravovat na profese, které někdy ani nebyly objeveny, ale také vychovávat – naučit je úctě k druhým, pokoře a tomu, jakým být člověkem, aby ve svých dalších životních etapách, sami jako rodiče či prarodiče, ale i v jiných rolích, obstáli. Věříme, že se mnozí bývalí žáci setkali během své docházky do naší školy s takovými pedagogy, kteří je vedli správným směrem, a kdo ví, třeba to byli právě tito kantoři, již ve svých svěřencích probudili mj. jejich talent a chuť ho rozvíjet.

Pevně věřím, že se v myšlenkách všichni rádi vrátí do časů strávených ve škole a vzpomínají v dobrém na vše, co zde prožili.

Co popřát škole do dalších let? Především to, aby se v ní žáci cítili dobře a našli zde podporu pro svůj rozvoj. Aby do ní chodili rádi a aby byla pro ně škola bezpečným místem, kam se s úsměvem budou vracet. Dále co nejlepší symbiózu mezi žákem, učitelem a rodičem, aby mezi všemi panovala důvěra. Rovněž mnoho ohleduplných a pracovitých lidí, kteří jednou převezmou otěže a budou o školu pečovat.

Chtěl bych poděkovat všem bývalým i současným zaměstnancům, zřizovateli a partnerům školy za pomoc a věřím v další bezproblémovou spolupráci. A co se žáků týče, jsem pyšný na to, čeho spousta z nich v životě dosáhla a že se v něm neztratila.

Jsem rád, že mohu být ředitelem právě této školy.

Mgr. Daniel Matyášek

Děkujeme všem, kteří nám poskytli materiály, z nichž jsme mohli získat informace.

V neposlední řadě chceme zdůraznit, že jsme při tvorbě brožury čerpali z mnoha historických pramenů (kroniky, fotokroniky aj.), a vzhledem k širokému spektru informací mohlo tedy dojít k neúmyslnému opomenutí jmen či jiných skutečností, za což se omlouváme.

GENERÁL HELIODOR PÍKA

Vzhledem k tomu, že naše škola nese název gen. Heliodora Píky, významného štítinského rodáka, je třeba připomenout, že to byl právě gen. Píka, který se rozhodl iniciovat sbírku na stavbu nové školy poté, co byla stará budova za 2. světové války zničena. Vybrané peníze bohužel nemohl předat, protože byl zatčen a nevinně trpěl ve vězení. V roce 1948 získala obec výnos ze sbírky, což bylo 6 600 000,- Kčs. A kdo tedy byl gen. Heliodor Píka? Heliodor Píka se narodil dne 3. července 1897 ve Štítině u Opavy vesnickému koláři Ignáci Píkovi a jeho ženě Johaně, rozené Valáškové, a to do početné rodiny, měl totiž ještě osm sourozenců, z nichž však tři brzy zemřeli (Felix, Jan a Bedřich). Ve Štítině vychodil obecnou školu, poté byl přijat na české gymnázium v Opavě.

Po vypuknutí 1. světové války, kdy byly uzavřeny české školy, odjel Heliodor Píka do Nového Bydžova a zde se stal praktikantem v lékárně. Později složil dodatečně maturitní zkoušku. V říjnu 1915 byl za mobilizace odveden jako takzvaný jednoroční dobrovolník a nastoupil službu u zeměbranneckého CaK pluku 15 v Opavě, kde absolvoval tříměsíční kadetní školu, a poté zde působil jako instruktor. Roku 1916 odjel

na ruskou frontu jako praporčík a záhy přeběhl do ruského zajetí. V zajateckém táboře „Paratský závod“ v Kazani se přihlásil do československého zahraničního vojska a po přesunu na francouzskou frontu se zařadil ke zdravotní službě u 21. čs. střeleckého pluku. Zde prošel těžkými boji a za svou statečnost dostal řadu vyznamenání. V lednu 1919 se vrátil do vlasti, ovšem ihned byl se svým plukem odeslán k obraně Těšínska a později na Slovensko.

Roku 1920 se stal důstojníkem z povolání, od října téhož roku působil na Vojenské akademii v Hranicích, v roce 1922 jakožto kapitán byl pobočníkem velitele akademie. V Hranicích se také oženil a v červenci 1922 se mu narodil syn Milan. V roce 1932 byl jmenován dekretem ministra obrany vojenským atašé v Rumunsku s kompetencí pro Turecko. Odsud se zpět do Prahy na hlavní štáb vrací v roce 1937 a je ustanoven přednostou skupiny C v 1. oddělení Generálního sekretariátu.

V den vyhlášení všeobecné mobilizace 23. září 1938 byl vyslán do Rumunska a Jugoslávie, aby vyjednal materiální pomoc pro Československo v případě jeho napadení. I když cesta byla úspěšná, podpis Mnichovského diktátu její výsledek zmařil. H. Píka se s Mnichovskou dohodou nesmířil a odjel na začátku března 1939 do Velké Británie a Francie, aby jednal ve věci prodeje vojenského materiálu. Z úspěšné cesty se vrátil těsně před okupací Československa.

Odmítl vyhlášení Protektorátu Čechy a Morava a angažoval se ve vytvoření ilegální vojenské organizace. Později jednal v Paříži a Londýně ve věci československého odboje a přesunu zbrojních odborníků z protektorátu. Dr. E. Beneš jej prostřednictvím Jana Masaryka pověřil vedením čs. odboje na Balkáně. To již po něm pátralo gestapo, ale Píkovi se podařilo zorganizovat útěk manželky a syna, oba pak za ním odjeli do Rumunska.

V Bukurešti H. Píka organizoval především pomoc čs. uprchlíkům, obstarával oblečení, stravu, doklady a za pomoci francouzských zastupitelských úřadů zajišťoval jejich přesun do Francie a na Střední východ. Zachránil přes sto židovských uprchlíků.

Sám vyhledával vhodné přechody na maďarsko-rumunských hranicích. Přes sto čs. zbrojních techniků z rumunských závodů přesunul do spojeneckých zemí. Na Balkáně vytvořil vojenskou odbočku čs. odboje s krycím názvem „DORA“, která patřila k československé zpravodajské službě s centrem v Londýně. H. Píka v té době spolupracoval se sovětskými zpravodajci a „DORA“ byla cenným zdrojem informací. Mezitím byl H. Píka sledován německými agenty a německé úřady žádaly Rumunsko opakovaně o jeho vydání. V září 1940 došlo v Rumunsku k fašistickému převratu a podmínky pro Píkovu skupinu a její práci se výrazně zhoršily, proto se H. Píka rozhodl, že celá skupina opustí Rumunsko v nejbližší době.

V říjnu 1940, uprostřed příprav k odjezdu, byl se svými spolupracovníky zatčen příslušníky fašistické Železné gardy. Byli však propuštěni a tajně odjeli do Istanbulu. Zde navázal H. Píka kontakt se sovětskými zpravodajskými orgány a později odjel do SSSR jako politický a vojenský zmocněnec čs. vlády.

V roce 1943 byl jmenován brigádním generálem, během druhé světové války zastával pozici nejvyššího vojenského zástupce ČSR v Sovětském svazu. Za dobu své činnosti se mj. podílel na přípravách Slovenského národního povstání a zachránil stovky Čechoslováků ze sovětských pracovních táborů.

Po válce byl H. Píka povýšen do hodnosti divizního generála a stal se zástupcem náčelníka hlavního štábu a členem Armádního poradního sboru. V té době již byl sledován B. Reicinem, vlivným agentem ruské NKVD. Po únoru 1948 byl z armády propuštěn jako politicky nespolehlivý.

O pár týdnů později byl odvezen k výslechu a poté uvězněn. Následovala obžaloba z vojenské zrahy, zločinu zneužití úřední moci a zločinu neoznámení trestních podniků. V lednu 1949 byl pak gen. H. Píka v tajném přelíčení nespravedlivě odsouzen k vyloučení z armády, ke ztrátě čestných odznaků a vyznamenání a k trestu smrti provazem. Stížnost obhájců byla zamítnuta a vyslyšena nebyla ani prosba syna Milana o udělení milosti.

7. března 1949 byl gen. Píka převezen do věznice na Bory a zde dne 21. června téhož roku v 6:08 hodin ráno došlo k jeho popravě. Obhájce JUDr. Váhala pak jménem rodiny požádal o vydání ostatků k pochování, ale i tato žádost zůstala nevyslyšena. Teprve v roce 1966 mohla manželka gen. H. Píky a syn Milan požádat o rehabilitaci. V květnu 1968 Vyšší vojenský soud v Příbrami povolil obnovu procesu a zrušil v celém rozsahu původní rozsudek. Tím byl gen. H. Píka zproštěn viny.

Od této doby až do současnosti rodina gen. Píky pokračovala v dalším boji za občanskou a morální rehabilitaci. Také obec žije odkazem svého rodáka gen. H. Píky. Od roku 1969 se zde pořádá turnaj v kopané s názvem „Memoriál generála Heliodora Píky“.

1. července 1989 byla na rodném domku odhalena pamětní deska a 23. října 1991 byla jménem gen. Heliodora Píky pojmenována naše základní škola. Dne 8. května 1991 propůjčil prezident republiky gen. Píkovi in memoriam Řád M. R. Štefánika III. třídy za mimořádné zásluhy v boji za osvobození vlasti během

2. světové války. 8. ledna 1992 povýšil prezident republiky H. Píku do hodnosti armádního generála in memoriam. 7. března 2002 mu byla udělena čestná hodnost velvyslanec in memoriam za přínos zahraniční službě ČSR a věrnost masarykovským ideálům.

Syn gen. Heliodora Píky Milan se dlouhá léta v doprovodu své rodiny, dokud mu to zdravotní stav dovolil, účastnil akcí ve Štítině, mj. pietního aktu pořádaného každým rokem ku příležitosti uctění památky gen. Píky. Dne 20. 3. 2019 Milan Píka ve věku 96 let zemřel.

gen. H. Píka (vpravo) se synem Milanem

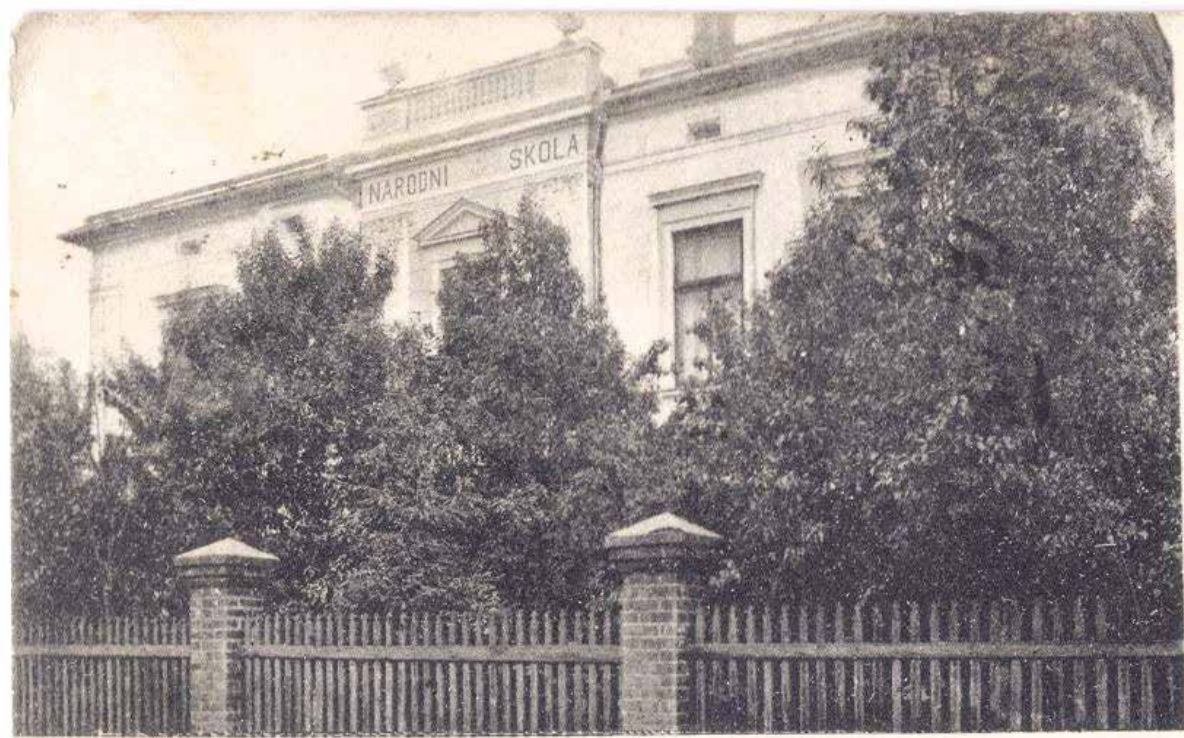
Milovaní, nejdražší,

před strašně a hrůzně tragickými okamžiky stojím klidný, vyrovnaný, s čistým svědomím, že - přes mnohé chyby - jsem své povinnosti plnil co nejsvědomitěji a co nejpoctivěji. Jsem přesvědčen, že nejde o justiční omyl, vždyť vše je tak průhledné - že jde o politickou vraždu; přece však rád přinesu tuto násilnou oběť, bude-li sloužit k uklidnění v národě, k jeho sjednocení.

Není ve mně zloby, nenávisti ani pomstychtivosti, snad toho chtějí moji protivníci využít k dosažení jednoty - studí mne však hořká lítost nad tím, že zmizela spravedlnost - snad jen dočasně - a šíří se nenávist, mstivost, zmizel smysl pro snášlivost, pro svobodu myšlení a projevu. Jak lehce se pravda překroutila v pravý opak a není dovoleno dát jediného svědectví a důkazu k obhájení pravdy. Je mi líto, že strach ovládl většinu lidí a že se neodvažují říci pravdu, nebo aspoň neříci vyloženou lež buď z donucení, nebo z konjunkturalismu. Kam že zmizela poctivost a odvaha? Kam zmizelo naše »credo« - zděděné od mistra Jana Husa a T. G. Masaryka - které jsme tak hrdě sobě i světu připomínali? Pravda! Je to soumrak národního svědomí, nebo už temno svobody lidských práv? Ne, nemohu uvěřit, neboť génus národa je věčný, přetrvá bouří a nedá zahynouti!

Přepis dopisu gen. H. Píky na rozloučenou

HISTORIE ŠKOLY

V období 17. století byly školy na vesnicích úzce spojeny s farními kostely a funkci učitele zastával pouze katechet. Prioritou se stala výuka náboženství, ale vyučovalo se i čtení, psaní a počty.

Štítina ve své historii spadala nejprve pod farnost v Křavčích, později pod Mokré Lazce – zde ji navštěvovaly společně děti místní s dětmi z okolních vesnic Trubek (později Štítiny), Nových Sedlic a Lhoty. Školní docházka nebyla povinná a do škol rodiče posílali děti spíše nepravidelně, mnohdy vůbec. Dívčím se studium odepíralo zcela. Povinnou školní docházku pro děti od šesti do dvanácti let (dívky nevyjímaje) zavedla až rakouská císařovna Marie Terezie vydáním všeobecného školního řádu ze dne 6. 12. 1774. I přesto nebyla školní docházka dodržována, a to převážně z důvodů finančních nebo proto, že se obyvatelé chudé vesnice museli činit na svých hospodářstvích, aby se uživil. Děti byly tedy vedeny spíše k práci než studiu. Situace se výrazně zlepšila zavedením jednotřídky, Expozitory mokrolazecké školy ve Štítině, která byla založena roku 1851. Vyučovalo se v místnosti ve starém pivovaru č. p. 1 a později v panské palírně. Docházeli zde mokrolazečtí podučitelé, např. Johann Střella nebo Frantz Weissenbacher, který později zaujal místo stálého učitele v Mokřích Lazcích. Vlastní stálá výuka ve Štítině byla zavedena až rokem 1871.

Obec kupuje dům č. p. 68, bývalý hostinec u nádraží (dnes obecní úřad) a ten od tohoto roku slouží pro potřeby školy – jednotřídky, od roku 1897 dvoutřídky. Škola zde fungovala až do roku 1899,

poté byla postavena nová dvoutřídní škola na ulici Komenského. Dne 16. září 1899 došlo k slavnostnímu vysvěcení.

Vstupní štít nesl hrdě český nápis „NÁRODNÍ ŠKOLA“. 2. října 1910 došlo ve Štítině k církevnímu svěcení školky mateřské. Ta byla v říjnu roku 1920 dle usnesení obecního zastupitelstva zrušena. V roce 1909 došlo k výstavbě trojtřídní školy.

Od školního roku 1933/1934 se škola stala výnosem Zemské školní rady v Brně čtyřtřídní, třída byla provizorně zřízena v domě č. p. 1.

Dne 11. října 1938 obec obsadila německá armáda, od toho dne bylo vyučování zastaveno a učitelský sbor rozpuštěn. Budova školy utrpěla při osvobozujících bojích na konci 2. sv. války několik devastujících zásahů a kompletně vyhořela. Shořel její archiv a také archiv obce, který byl v budově umístěn. Ruiny školní budovy se strhly a na místě byla zbudována v roce 1947-1948 nová moderní osmitřídní škola, která slouží dodnes, přičemž po dobu výstavby této budovy se vyučovalo v budově bývalého zámku, pivovaru č. p. 1 Františka Vrby, kde místní národní výbor najal pro školní potřebu tři místnosti v prvním patře.

Informace poskytl Ing. Radek Malohlava.

SVĚCENÍ NOVÉ ŠKOLY VE ŠTÍTINĚ

V neděli 3. září t. r. konána u nás slavnost svěcení nové Školy. Krásná Školní budova jednopatrová zbudována na památku padesátiletého panování Jeho Veličenstva. Svěcení této vkusné, ba nádherné školní budovy konáno takto: O 3. hodině odpoledne shromáždily se školní děti zdejší školy a farní školy Mokrolazecké se svými pp. učiteli a četnými přáteli Školy, kdež zapěn mužský sbor „Veni sancte spiritus“ od dra. Freye. Na to hnul se průvod v krásném pořádku k nové školní budově vedený dp. farářem P. Janem Hlačkem z Mokrolazec. Zde před školní budovou seřadily se družičky a Školní děti okolo připravené kazatelny. Tu zapěn dobře nacvičený sbor přítomnými pány učiteli „Dobrý Pane na nebi“. Na to měl dp. farář slavnostní kázání. Na to přikročeno k obřadům svěcení školy, při čemž zapěn přiměřený mužský sbor, a které zakončeny chvalozpěvem „Tě Boha chválíme“. Pak se ujal slova místní správce školy, p. Pavelčák, žádaje rodiče, by děti pilně do školy posílali, školu podporovali a slíbil pilným vykonáváním povinností se této nové školy hodným státi, vyzývá pak děti ke horlivému plnění povinností a svolává Jeho Veličenstvu „slávu“ a zapěna císařská hymna. Děti byly pak poděleny obrázky a dostalo se jim občerstvení. Jedna část účastníků odebrala se do hostince p. Smolky, členové obecního výboru, učitelstvo a jiní pp. Hosté byli pozváni k slavnostní hostině do pivovaru, kdež pronášeny obvyklé přípitky.

Opavský týdeník č. 74 ze dne 23. 9. 1899

DŮLEŽITÉ HISTORICKÉ MEZNÍKY

15. 10. 1949 - začátek vyučování v nové budově školy (náklady 12 milionů Kčs) – národní škola

Výnos ze dne 06. 03. 1950 – škole propůjčen název Škola armádního generála Ludvíka Svobody

Od 01. 05. 1950 - zavedení telefonu ve škole

Od 01. 09. 1951 - střední škola v budově ZŠ sloučena s národní – vznikla devítiletá škola

1952 - budova školy nedostatečně prostorná – žádost o zvětšení – nerealizováno – průchozí třídy z chodeb

1952/1953 - patnáct pionýrů získalo pět ocenění v soutěži Mladých techniků

Prosinec 1952 - obec postihla epidemie slintavky a kulhavky – přerušeno vyučování, které probíhalo od 01. 12. do 18. 12. v okolních obcích

Březen 1952 - břišní tyfus – každý den probíhalo měření teploty žáků

1953/1954 - zavedena osmiletá školní docházka

08. 05. 1955 - slavnostní odhalení pamětní desky obětím 2. světové války

1954/1955 - 1. místo v okresní soutěži Mladých techniků

1955/1956 - krajské kolo soutěže Dětské umělecké tvořivosti: J. Topinka (recitace), J. Bala (výtvarná výchova), T. Dendis (vlastní báseň)

17. 02. 1958 - soutěž Dětské umělecké tvořivosti: F. Kaštovský – 1. místo v sólovém zpěvu v kraji a 2. místo v celostátním kole. Pionýrka Štalmachová byla účastnicí delegace opavského okresu u prezidenta republiky A. Novotného (v rámci oslav Dne dětí)

1958/1959 - soutěž Dětské umělecké tvořivosti: F. Kaštovský – 1. místo v sólovém zpěvu v kraji a 2. místo v celostátním kole

1964/1965 - úpravy v okolí školy, přivezeny stromy a keře z arboreta

23. 05. 1965 - krajské kolo Soutěže mladých motoristů: družstvo školy získalo 2. místo, chlapci 6. a 7. třídy obsadili 3. místo v jednotlivcích

1965/1966 - památník I. Kubince – vzpomínková akce

08. 10. 1966 - pohřeb L. Hořké (M. Šindelářové)

Srpen 1968 - Štítinou projela vojska Polska a SSSR

05. 03. 1969 - jmenování gen. Píky hrdinou ČSSR in memoriam, čestný vojenský pohřeb, řešila se otázka pojmenování školy po gen. H. Píkovi – nebylo schváleno

1969/1970 - oslavy 25. výročí osvobození ČSSR

Předvečer 1. máje 1970 - prezident ČSSR armádní generál Ludvík Svoboda přijel uctít památku Ivana Kubince společně se sovětskou delegací

1970/1971 - soutěž Technické tvořivosti mládeže:

R. Kuře 1. místo v soutěži leteckých modelářů

29. 06. 1975 - účast vítězné hlídky mladých zdravotníků na celostátním setkání pionýrů v Hradci nad Moravicí

1975/1976 - soutěž v přespolním běhu: B. Světlík

2. místo v krajském kole; Běh únorového vítězství: B. Světlík 1. místo

1979/1980 - 35. výročí osvobození Československa, spartakiáda; soutěž s brannou tematikou ke 35. výročí osvobození: žák Popek – 2. místo

1980/1981 - úpravy školního pozemku, oprava elektroinstalace; při 37. výročí osvobození vlasti navštívily školu sestra a dcera I. Kubince

1981/1982 - hlídka mladých zdravotníků se probíjela do krajského kola soutěže

1982/1983 - Olympiáda v ruském jazyce: A. Radková – 2. místo v krajském kole; generální oprava ústředního topení, elektroinstalace

1983/1984 - omezený provoz; hlídka mladých zdravotníků (G. Musilová, B. Onderková, R. Klemensová, M. Neumannová, D. Broďák, M. Šimeček) vyhrála krajské kolo a postoupila do národního kola

1984/1985 - 40. výročí osvobození; spartakiáda; 19. 04. – 40. výročí osvobození Štítiny – školní akademie

1985/1986 - rok 1986 vyhlášen Mezinárodním rokem míru; hlídka mladých zdravotníků (A. Bedravová, D. Škrabáková, S. Glocmanová, H. Šindelářová, L. Vichová, J. Vildomec) se umístila na 3. místě v kraji

1986/1987 - hlídka mladých zdravotníků (G. Musilová, R. Klemensová, B. Onderková, M. Neumannová, A. Bedravová) se umístila na 2. místě v kraji; Umělecká soutěž s brannou tematikou: P. Malohlava – 3. místo v krajském kole (oddíl literární, báseň Branné cvičení); Cena za uchovávaní starých lidových zvyků pro Malou Bejátku

1988/1989 - soutěž Děti, mír a umění: V. Vícha – 3. místo v krajském kole (fotografická soutěž)

1989/1990 - 17. listopadu Sametová revoluce; úprava osnov; některé předměty neklasifikovány (dějepis, občanská výchova); znovu zavedena klasifikace 1. roč.

1990/1991 - POOD (Požární ochrana očima dětí):

S. Onderková – 2. místo v krajském kole (báseň Jiskra nezbednice); soutěž hlídky mladých zdravotníků: P. Laryšová, J. Rybářová, V. Maiwalderová, T. Larišová, B. Musil – 3. místo v krajském kole; změna vyučovacích metod – dějepis, zeměpis, občanská výchova, vlastivěda, literární výchova; k ruskému jazyku se začal vyučovat německý a anglický jazyk, poprvé

se objevilo náboženství jako nepovinný předmět

1991/1992 - slavnostní přejmenování školy na ZŠ gen. Heliodora Píky (23. 10.); soutěž v plavání: J. Baran – 4. místo v republikovém kole; zavedení výuky informatiky

1992/1993 - započata přestavba školní budovy

1993/1994 - republikový přebor ve volejbale: chlapci – 4. místo; okresní kolo recitační soutěže: O. Benda – 1. - 2. místo

1994/1995 - škola po rekonstrukci; 50. výročí ukončení 2. světové války; republikové finále v odbíjené: chlapci – 3. místo

1995/1996 - okresní kolo ve šplhu: M. Ulrich – 3. místo; volejbal dívky: 3. místo v okresním kole; krajské kolo recitační soutěže: I. Laryšová

1996/1997 - stavba nové tělocvičny; okresní kolo Soutěže lidových zpěváků: L. Kašpárková – 1. místo, P. Sýkorová a P. Kostřica – oba 3. místo; krajské kolo recitační soutěže: I. Pravdová

1997/1998 - okresní kolo pěvecké soutěže: P. Sýkorová a E. Vilášková – obě 1. místo

1998/1999 - Karlovarský skřivánek: P. Sýkorová – 3. místo v národním kole; Opavský skřivánek: E. Vilášková, P. Sýkorová – postoupily do celorepublikové-

ho finále; krajské kolo recitační soutěže: D. Laryšová; žákyně R. Kostřicová navštívila papeže Jana Pavla II. ve Vatikánu v rámci hnutí Na vlastních nohou („Stonožka“)

1999/2000 - výročí 50 let od založení školy; Karlovarský skřivánek: P. Sýkorová – 2. místo

2000/2001 - otevření nové víceúčelové haly; okresní kolo Opavského skřivánka: K. Pravdová, A. Benda – oba 1. místo; Velké Losiny (celorepubliková pěvecká soutěž): P. Sýkorová – 3. místo; Okresní přebor ve volejbalu dívek: 1. místo

2001/2002 - dokončení nového sportovního areálu za školou; Karlovarský skřivánek: P. Sýkorová – 2. místo v celostátním kole

2002/2003 - zahájen projekt INDOŠ – internet do škol; Opavský skřivánek: P. Ciepły – 1. místo, N. Kavanová – 3. místo

2003/2004 - okresní kolo ve skoku dalekém: M. Zíka – 1. místo; Opavský skřivánek: K. Pravdová postup do celorepublikového kola

2004/2005 - Opavský skřivánek: P. Ciepły a N. Kavanová – oba vítězové soutěže; krajské kolo v přehazované: 4. místo; okresní kolo soutěže Mladý chovatel: R. Sojka – 2. místo

2005/2006 - nový název školy – Základní škola gen. Heliodora Píky a Mateřská škola Štítina, okres Opava, příspěvková organizace; Opavský skřivánek: P. Cieplý, N. Kavanová, M. Magera; okresní kolo ve volejbale: 2. místo; krajské kolo ve sportovní gymnastice: B. Horská – 1. místo

2006/2007 - regionální kolo pěvecké soutěže Opavské Slezsko: N. Kavanová – 1. místo, P. Cieplý a P. Slaninová – 2. místo; Opavský skřivánek: P. Cieplý a N. Kavanová postoupili do Velkých Losin; okresní kolo ve sportovní gymnastice: M. Hlubková – 1. místo

2007/2008 - POOD: celorepublikové kolo výtvarná část – M. Martykánová – 1. místo, krajské kolo literární část: A. Paroulková – 2. místo a L. Kukelková – 3. místo; regionální kolo pěvecké soutěže Opavské Slezsko: N. Kavanová – 2. místo, P. Slaninová – 2. místo; krajské kolo ve sportovní gymnastice: B. Horská; nová kotelna

2008/2009 - rekonstrukce mateřské školy z důvodu navýšení kapacity, vybavení školy a modernizace; pěvecká soutěž ve Velkých Losinách: N. Kavanová – postup do celostátního kola

2009/2010 - okresní kolo Olympiády z anglického jazyka: V. Tomáško – 1. místo; okresní kolo Opavský skřivánek: L. Adamčíková – 3. místo, F. Graf – 2. místo, N. Kavanová a M. Paverová – 3. místo, N. Jantošíková – 2. místo; POOD okresní kolo výtvarná kategorie: K. Petříková – 1. místo, P. Cieplý – 2. místo; POOD krajské kolo výtvarná kategorie: A. Martykánová – 1. místo; POOD okresní kolo literární kategorie: M. Hlubková – 1. místo; nový program pro psaní všemi deseti na počítači ZAV;

okresní kolo v soutěži Datel (psaní všemi deseti): K. Šindelářová – 1. místo; Talentová soutěž ZŠ v Ostravě: M. Hlubková – 1. místo; okresní kolo v Branném závodě: 2. místo; nákup interaktivní tabule ENO Triptych, celková rekonstrukce sociálního zařízení ve staré části školy + tekoucí teplá a studená voda ke všem umyvadlům

2010/2011 - Mgr. Daniel Matyášek obdržel Pamětní odznak III. stupně 53. bPzEB za mimořádný přínos pro zachování historického odkazu gen. Heliodora Píky; okresní kolo Olympiády z anglického jazyka: V. Tomáško – 1. místo; okresní kolo v recitační soutěži: A. Oplerová – 3. místo, J. Valenta – 1. místo; regionální kolo Opavský skřivánek: A. Hoff – 1. místo, F. Graf – 2. místo, N. Jantošíková, J. Kubíček, L. Adamčíková, P. Slaninová – 3. místo; okresní kolo soutěže Merkur: družstvo ve složení D. Kalapír, A. Postulka, M. Fúška – 1. místo; POOD krajské kolo výtvarná kategorie: V. Grussmann – 3. místo; okresní kolo ve sportovní gymnastice: K. Vildomcová, K. Burdová, K. Muchová – 3. místo; zvuková kabina v sále školy; nákup notebooků nebo tabletů pro vyučující

2011/2012 - celostátní kolo soutěže Matematický cvrček: M. Radek – 1. místo (stejně tak v zahraničním měřítku); okresní kolo recitační soutěže: B. Žurková, A. Oplerová – 2. místo, obě postup do krajského kola; POOD okresní kolo výtvarná kategorie: A. Melecká, J. Čupa, K. Vildomcová – 1. místo, V. Grussmann, K. Kovářová – 2. místo, J. Hlavicová – 3. místo; POOD krajské kolo výtvarná kategorie: A. Melecká, V. Grussmann, K. Vildomcová – 1. místo; okresní kolo Opavský skřivánek: A. Klubalová, E. Kubánková, J. Kubánek – 1. místo, M. Kubesová, J. Kubíček – 2. místo, P. Slaninová, F. Graf – 3. místo; Zpěváčci: L. Adamčíková – 1. místo v okresním kole a 4. místo v regionálním kole + náhradnice do celostátního kola; Office Aréna 2012 okresní kolo: L. Kupka, T. Kocián, A. Postulka; Office Aréna 2012 krajské kolo: A. Postulka – 3. místo; okresní kolo ve sportovní gymnastice: K. Muchová, K. Burdová, K. Vildomcová, V. Kociánová – 3. místo; nákup 24 tabletů pro žáky; 18. 12. 2011 – zemřel Václav Havel; 20. 4. 2012 – největší protivládní demonstrace na Václavském náměstí po roce 1989

2012/2013 - okresní kolo Olympiády z anglického jazyka: V. Tomáško – 1. místo; regionální kolo pěvecké soutěže Opavské Slezsko: A. Klubalová, M. Kubesová, A. Hoff, L. Adamčíková – 3. místo; okresní kolo Soutěže žáků ZŠ v technických dovednostech:

K. Vildomcová – 2. místo; POOD okresní kolo výtvarná kategorie: K. Janošek – 3. místo; V. Grussmann – 2. místo; POOD krajské kolo výtvarná kategorie: V. Grussmann – 3. místo; ZAV (psaní všemi deseti) krajské kolo: M. Hlubková – 2. místo; okresní kolo ve sportovní gymnastice: družstvo K. Muchová, K. Tůmová, K. Vildomcová, K. Lacková – 2. místo; okresní kolo ve sportovní gymnastice jednotlivci: K. Vildomcová – 1. místo, K. Muchová – 3. místo; kompletní internetové zasíťování školy; 23 ks iPadů, z toho 20 ks pro žáky

2013/2014 - okresní kolo pěvecké soutěže Opavské Slezsko: J. Grussmann, E. Kudelová – 2. místo, A. Klubalová, L. Adamčíková – 1. místo, B. Kostřicová – 3. místo; Zpěváček 2014: L. Adamčíková – postup do moravského finále a do celostátního kola; Bajťák (počítačová soutěž): L. Kupka – 1. místo; Talentová soutěž v psaní všemi deseti na klávesnici: N. Martiníková – 1. místo, P. Magerová – 2. místo; okresní kolo ve sportovní gymnastice družstva: K. Muchová, K. Tůmová, K. Vildomcová, K. Lacková – 1. místo (dále 2. místo v krajském kole, 8. místo v republikovém kole), S. Muchová, K. Plachká, B. Žurková, A. Pastrňáková – 2. místo; okresní kolo ve sportovní gymnastice jednotlivci: K. Vildomcová – 1. místo (2. – 3. místo v krajském kole, 11. místo v republikovém kole), K. Tůmová – 2. místo (2. – 3. místo v krajském kole), S. Muchová – 2. – 3. místo v okresním kole; L. Adamčíková vystoupila se hrou na lesní roh s Janáčkovou filharmonií Ostrava a Filharmonií Brno v rámci festivalu Mozartovy děti (totéž se jí povedlo i ve školním roce 2014/2015 a 2015/2016)

2014/2015 - další nákup iPadů pro vyučující (15 ks); okresní kolo v recitační soutěži: V. Samolejová – 2. místo (2. místo v krajském kole), A. Oplerová – 3. místo; POOD okresní kolo výtvarná kategorie: J. Grussmann – 2. místo; POOD okresní kolo IT kategorie: B. Topinková – 1. místo (3. místo v krajském kole); regionální kolo Opavské Slezsko: N. Benová – 1. místo, V. Samolejová – 2. místo, K. Halšková – 2. místo, A. Fojtíková – 2. místo, J. Grussmann – 3. místo, A. Klubalová – 1. místo, A. Hoff – 3. místo, L. Adamčíková – 2. místo; soutěž v psaní všemi deseti okresní kolo: D. Pavlišáková – 1. místo, V. Kociánová – 2. místo, M. Kinnertová – 3. místo; okresní kolo ve sportovní gymnastice družstva: K. Muchová, K. Tůmová, K. Vildomcová, K. Lacková – 1. místo (2. místo krajské kolo, 9. místo republikové kolo), V. Janošková, K. Plachká, B. Žurková, A. Pastrňáková – 2. místo; okresní kolo ve sportovní gymnastice jednotlivci: K. Tůmová – 2. místo, K. Vildomcová – 3. místo (3. místo krajské kolo)

2015/2016 - Kreslím, kreslíš, kreslíme okresní kolo: K. Stonišová – 2. místo; literární a výtvarná soutěž Co všechno je domov: M. Buchlová – 1. místo; Co lidi sbližuje (pěvecká soutěž): V. Samolejová – 1. místo, N. Benová – 2. místo, A. Klubalová – 3. místo; GYM-KOM aneb Tříkrálová cesta za přírodními vědami: L. Adamčíková, T. Vocílková, M. Kinnertová – 1. místo; okresní kolo v recitační soutěži: V. Samolejová (postup do krajského kola), A. Klubal – 2. místo (postup do krajského kola); Opavské Slezsko okresní kolo: N. Benová – 1. místo, A. Klubalová – 3. místo, J. Kubíček – 2. místo, K. Ignácová, L. Kupčíková – 3. místo; POOD okresní kolo výtvarná kategorie: V. Grussmann, K. Pelka – 3. místo, J. Grussmann – 2. místo (3. místo v krajském kole); Bajtík – kategorie Kilobajtík: K. Janošek – 3. místo; okresní kolo ve sportovní gymnastice družstev: V. Janošková, M. Pastrňáková, A. Pastrňáková, A. Vaňková – 2. místo (2. místo v krajském kole); Finále poháru AŠSK ČR O nejlepší pohybovou skladbu – 4. místo

2016/2017 - okresní kolo ve sportovní gymnastice družstva: J. Vaňková, A. Vaňková, M. Šimečková – 3. místo, V. Janošková, M. Pastrňáková, A. Pastrňáková, S. Muchová – 3. místo; okresní kolo v recitační soutěži: V. Samolejová – 1. místo; POOD okresní kolo výtvarná kategorie: V. Ulmanová – 1. místo (2. místo krajské kolo), K. Stonišová – 2. místo (1. místo krajské kolo); POOD okresní kolo literární kategorie: K. Kudelová – 1. místo; Opavský skřivánek okresní kolo: B. Střížová, J. Kubíček – 2. místo, N. Benová – 1. místo, E. Kubánková – 3. místo

2017/2018 - Učíme se s Honzíkem aneb Policejní pohádky hrou: T. Onderková, M. Šimečková, A. Stašková, J. Zapletal – 1. místo; TOPík (soutěž zabývající se problematikou bezpečného internetu) krajské kolo: 1. místo; Matematická olympiáda krajské kolo: J. Grussmann – 1. místo; okresní kolo v recitační soutěži – M. Zíková (postup do krajského kola); Matematický klokan krajské kolo: J. Grussmann – 4. místo; Opavský skřivánek: E. Riedlová, J. Vaňková – 2. místo, M. Zíková – 3. místo; Živá voda (literární soutěž): K. Popková, A. Vaňková – 1. místo; výměna starých dřevěných oken za okna nová, instalace klimatizace v sále a salonku školy, rekonstrukce podlahy v sále

2018/2019 - celostátní literární soutěž „Cena Ivony Březinové“: M. Šimečková – 1. místo; okresní kolo Dějepisné olympiády: K. Janošek – 9. místo; okresní kolo v recitační soutěži: V. Glabazňa – 2. místo, V. Samolejová – 2. místo – oba postup do krajského kola; Mistrovství ČR v psaní všemi deseti: M. Lindovská – 21. místo minutovky, 25. místo desetiminutovky; celostátní literární soutěž Pardubický pramínek: V. Samolejová – 2. místo; pěvecká soutěž Opavský skřivánek: V. Glabazňa – 1. místo, J. Vaňková – 4. místo, J. Kubíček – 3. místo – postup do Slezského finále; POOD: okresní kolo výtvarná část: E. Riedlová – 1. místo, V. Samolejová – 3. místo, H. Seidlová – 2. místo, D. Truncík – 3. místo, J. Muchová – 3. místo; POOD okresní kolo literární část: K. Ignácová – 2. místo; POOD krajské kolo výtvarná část: E. Riedlová – 1. místo, V. Samolejová – 2. místo, D. Truncík – 2. místo, J. Muchová – 2. místo; POOD krajské kolo literární část: K. Ignácová – 2. místo; Pythagoriáda okresní kolo: J. Gebauer – 11. místo; soutěž fotografií ke Světovému dni vody (soutěž Ministerstva zemědělství ČR): K. Ignácová – 1. místo; Branná soutěž WOLFRAM okresní kolo: E. Hřivňacká, P. Hřivňacký, Š. Fiala, V. Martínek – 3. místo (4. místo v krajském kole); Okresní soutěž ve šplhu: A. Pastrňáková, V. Janošková, S. Muchová, K. Plachká – 3. místo; OVOV (odznak všestrannosti): K. Horčíčková – 2. místo a postup do krajského kola; okresní kolo ve sportovní gymnastice: J. Vaňková – 1. místo, A. Vaňková – 5. místo, V. Janošková – 5. místo; spolupráce s Pedagogickou fakultou Ostravské univerzity v rámci inovace praxí; nové dětské hřiště v MŠ.

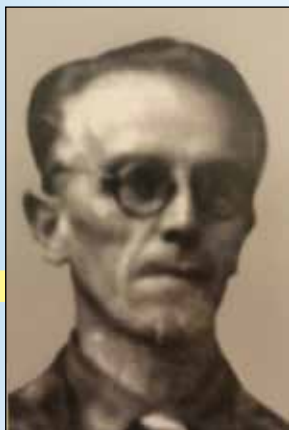
Mgr. Daniel Matyášek obdržel Pamětní odznak 53. pPzEB II. stupně jako výraz úcty a poděkování za aktivní spolupráci s 53. pPzEB.

ŘEDITELÉ

František Pavera
1949/1950 – 1950/1951

Jindřich Hadámek
1951/1952 – 1952/1953

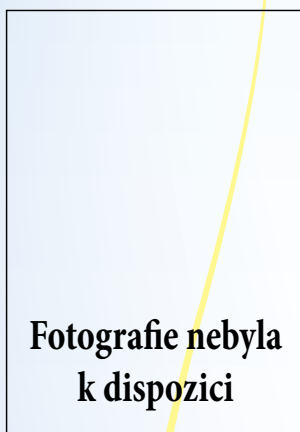
Rudolf Exner
1953/1954 – 1963/1964

František Trojka
1964/1965 – 31. 12. 1968

Karel Gřešek
1. 1. 1969 – 30. 6. 1969

Gabriela Hájková
1969/1970 – únor 1970

Eva Večerková
únor 1970 – 1973/1974

Josef Glössl
1974/1975 – 1979/1980

Hana Škrabalová
1980/1981 – 1991/1992

Jaroslav Dominik
1992/1993 – 2005/2006

Daniel Matyášek
2006/2007 – dosud

CESTA ZA POZNÁNÍM ZAČÍNÁ V MATEŘSKÉ ŠKOLE

Poprvé se dveře mateřské školy otevřely na podzim roku 1949. Do školičky docházely děti jen na dopolední pobyt. O tři roky později byl zřízen celodenní provoz. V roce 1974 byla vytvořena ve stávajících prostorech druhá třída.

V současné době jsou děti rozděleny do tří tříd podle věku. Jednotlivé třídy se jmenují Barvičky, Skřivanci a Sluníčka a každá z nich má své specifické zaměření. Naše koncepce vychází z moudrostí lidové slovesnosti našich předků a tkví v poskytování maximálního množství podnětů při ožiování lidové slovesnosti, lidových zvyků a tradic Slezska. Návratem k lidovým kořenům se snažíme v dětech vytvářet kladný vztah k místu, kde se narodily, chceme, aby si vážily hodnot vytvo-

řených předešlými generacemi. Moudrost lidových pranostik se prolíná v každodenním životě a my je využíváme v projektech a činnostech vzdělávací práce. Vedeme děti k úctě ke starší generaci. Zaměřujeme se na folklór, který má v naší vesnici dlouholetou tradici.

Se zahájením školního roku 2016/2017 se naše mateřská škola stala součástí mezinárodního projektu Erasmus+ „Morální hodnoty a oslavy pro předškolní vzdělávání“.

V průběhu dvou let jsme se zabývali otázkou etiky a rozvojem morálních hodnot v předškolním vzdělávání. Aktivitu spojené s tímto tématem byly různorodé od konkrétní práce s dětmi přes workshopy, spolupráci s okolními MŠ, mateřskými školami v Bulharsku, Itálii, Turecku, s institucemi pomáhajícími např. dětem, ale i seniorům. S partnerskými školami jsme vytvořili metodologii morálního a etického vzdělání pro předškolní výchovu, ze které čerpáme v prohlubování estetické, mravní a citové výchovy nadále.

Ve výchovně-vzdělávací práci vedeme děti ke zdravým životním návykům a postojům, stimulujeme osvojování a rozvoj vzdělávacích dovedností, podporujeme utváření vztahů dítěte k jinému dítěti či dospělému. Projekty, hry a všechny činnosti směřujeme tak, aby mateřská škola byla místem radosti, kde se děti cítí v bezpečí a kam se rády vrací.

Dana Buroňová, vedoucí učitelka MŠ

Naše školka - T. Broďáková

Pouštění draků - K. Malohlavová

Duha - A. Malohlavová

PEDAGOGIČTÍ ZAMĚŠTNANCI

Adamcová Hana, Babincová Eliška, Balla Ludvík, Baránková Naďa, Baranová Dana, Barčíková Sylvie, Bartková Eva, Becková-Poloučková Marcela, Bednařík Miloslav, Bernátová Zdena, Blažejová Zdenka, Blažková-Bláhová Marie, Bitomská Barbora, Bittnerová Jitka, Böhmová Anna, Borunský František, Breban Harry, Březinová Jarmila, Bulušková Vlasta, Buroňová Dana, Bůžek Antonín, Bystrianská Karla, Carbolová Marcela, Cihlářová Miroslava, Častulíková Hana, Čechák Lubomír, Čechová (Kalužiková) Iva, Čechová Miroslava, Černá Eliška, Čížová Veronika, Čtvrtníčková Marie, Daněk Oldřich, Davidová Eliška, Dejmková Traude, Dobešová-Večerková Eva, Dobešová Naděžda, Dominik Jan, Dominik Jaroslav, Dominiková Marie, Dratva Vladimír, Drkal Petr, Duda Jiří, Dumbrovský Miroslav, Dušková Marie, Exner Rudolf, Exnerová Zdeňka, Fabián Jaroslav, Ficová Marie, Fiedler Adolf, Filipová (Tyllová) Šárka, Fišerová Anna, Flanderka Jan, Flanderková Olga, Fojtík Bernard, Foltýnová Eva, Foltýnová Jiřina, Friedlová Bohdana, Frýdlová Františka, Galusová Kamila, Gebelsová Jarmila, Gerlich Ladislav, Glössl Josef, Grossmann Jiří, Grussmannová-Kovalčíková Kateřina, Gřešek Karel, Haas Viktor, Hadámek Jindřich, Hadámková Vlasta, Hájková Gabriela, Havlas Milan, Havlas Tomáš, Havlíčková Zita, Havránková Jarmila, Holatová (Ševčíková) Januše, Holubová-Bortlová Naděžda, Hoňková Alexandra, Horáková Lada, Horehledová Eva, Hranošová Vlasta, Hrubá-Hružíková Helena, Hulvová Ludmila, Hušková Bojana, Hynečková Pavla, Hýlová Miluše, Chladil Josef, Chladilová Ludmila, Chmelařová Marcela, Chovanec Karel, Chřibková (Hymelárová) Eva, Jakubčíčková Traute, Janyšková, Jasenková Kateřina, Javorková Karla, Jedličková Věra, Jelínková Irena, Ješinová Kristýna, Ježek Pavel, Ježková Radmila, Jirsová Leona, Juráková Hana, Kašíková (Kavanová, Raidová) Zuzana, Kašná Michaela, Kaštovský Karel, Khulová Jindřiška, Kirschner Kamil, Klapetková Jitka, Klemensová Ivona, Klemensová Marie, Klíma Zdeněk, Klimešová Zuzana, Klubal Libor, Klubalová Eva, Kociánová Marie, Kočvářová Ingrid, Kořenková Alice, Kořínková Milena, Kostřová Libuše, Krejčí Marie, Křeménková Jitka, Kříbková Veronika, Kubesová-Bernardová Jarmila, Kubička Miroslav, Kubínská Alena, Kudelová Kateřina, Kudelová Marie, Kuhlová Jindřiška, Kurková Vanda, Kutschová (Mlčochová) Marcela, Kuvík Jan, Lachetová-Koudelová Blanka, Lakotová Markéta, Laryš Vladislav, Lednický Karel, Lešenarová Jitka, Lichovnicková Klára, Lindovská Dagmar, Lisníková Ludmila, Lučný Marek, Ludvíková Jarmila, Luzarová Emilie, Majwaldrová Jiřina, Malá Anna, Mališová Pavla, Malohlavová Markéta, Malý Jaroslav, Malý Václav, Markielová Bohdana, Martínková Eva, Martínková Jana,

Martínková Libuše, Martínková Terezie, Matušková Gerda, Matyášek Daniel, Mičencová Jana, Minaříček Josef, Mišíková Zdenka, Mišová Monika, Moravec Drahomír, Mužná Zdeňka, Nálepová (Navrátilová) Libuše, Nečas Milan, Nečasová Violeta, Nevluď Ota, Nezmar Adam, Novozámská Miroslava, Ohneiserová Vlasta, Onderková Irmgard, Onderková Kristina, Otáhalová Jana, Otisk Karel, Pastrňáková Jarmila, Pavela Michal, Pavera František, Paverová Jiřina, Pavlasová Vlasta, Pavlíčková (Rychlá) Lenka, Petreček Josef, Pchálková Petra, Píchová Lenka, Pika Ondřej, Pivovarníková Květa, Píšalová (Švidrová) Marie, Plachká Marie, Podoláková Evženie, Pokorná Jarmila, Polášek Oto, Poštulková Marie, Prchalová-Váňová Ivana, Příbyla Petr, Putová Olga, Pytlíčková (Pěčonková) Vladimíra, Rada Emil, Radková Libuše, Richterová Hana, Roubíčková Ludmila, Rousek Jakub, Rozner Benedikt, Růžicková Marie, Rybka Slavomír, Řehová Dagmar, Řehůlková Růžena, Řimáková Zuzana, Segetová Ludmila, Skálová Květoslava, Skálová Miroslava, Schiffauer Eduard, Schreier Michal, Slezáková Vlasta, Slimáčková Jana, Slováková Alexandra, Smolek Tomáš, Sněhota Oldřich, Staňurová Jiřina, Steyerová Dana, Stošenská Miroslava, Stuchlíková (Jadrná) Kristina, Suchánek Josef, Světlíková Jana, Sýkorová Dagmar, Szturcová Lenka, Ševčíková Marie, Šínová Eva, Škrabalová Hana, Šmajstrlová Alena, Šplíchalová Marie, Šubertová Jana, Šujan Antonín, Švihálek Zdeněk, Švihálková Josefa, Tešnarová Josefa, Tichá Anděla, Tichá Marie, Tran Daniel, Trojek Antonín, Trojka František, Trojková Eva, Turková, Tůmová Svatava, Týmlová Bohumila, Týnová Veronika, Urbancová Cecilie, Utěkalová Blanka, Vacenovská (Zapletalová) Petra, Vaňková Jana, Váňová Jarmila, Vašíček Antonín, Vavrečková Božena, Váňová Jarmila, Večerková (Smolková) Eva, Veličková (Říčná) Lucie, Vlček Lukáš, Vlčková Blanka, Vlčková Ludmila, Volfová Karla, Wiesner, Zahradníková Jana, Zapletalová Alena, Zavadilová, Žídková Milena, Žídková Eva, Žídková Ludmila, Žídková Olga, Žurková Alena

1960-1961-2

SPRÁVNÍ ZAMĚŠTNANCI

Adamčíková Anna, Adamčíková Ludmila, Balnerová Jari-
na, Beilnerová Jana, Bendová Zdenka, Bendová Zdeňka,
Benek Miloslav, Benek Miloš, Benková Marie, Benková
Věra, Bělohradská Jana, Bortel Emil, Bortelová Kristina,
Bortlová Vlasta, Brízová Libuše, Burdová Vítězslava, Buro-
ňová Drahomíra, Číž Oldřich, Dobrušová Veronika, Grun-
dzová Dana, Grundzová Lucie, Gřešková B., Hajdrová Mila-
da, Halšková Hedvika, Halšková Sylva, Hanzlíková Monika,
Harazimová Anna, Harazimová Vladimíra, Hartmanová
Jana, Havlíčková Jarmila, Heřmánková Jiřina, Hochgesand-
tová Iva, Horváth Pavel, Hřivnáčová Adriana, Hřivnáčová
Eva, Kaštovská Eva, Klosová Antonie, Kociánová Marie,
Kostřicová Zdeňka, Kříbková Drahomíra, Kubisová Fran-
tiška, Kupková Michaela, Kuře Jiří, Lacková-Vajdová Eliš-
ka, Lacková Marie, Laryšová Hildegarda, Maiwalderová
Marie, Martiníková Marie, Martínková Josefa, Miketová
Milena, Moravcová Jana, Muchová Radka, Nowáková Ma-
rie, Palarčík Jaroslav, Palarčíková Jiřina, Paroulková Hana,
Pavlíková Hildegarda, Piková Zdeňka, Polachová Jana, Py-
šová Rozálie, Rádková Markéta, Richtrová Hedvika, Rybář
Jiří, Slavotínková Anna, Sojková Lenka, Stankeová Lenka,
Stanovská Marie, Steyerová Dana, Strílková Jaroslava, Strí-
žová Zdeňka, Světlíková Zdeňka, Sýkorová Vlasta, Školová
Marie, Škrobánková-Pinčková Marie, Šimeček Petr, Šimeč-
ková Jarmila, Šimečková Marie, Šindler Karel, Široká Věra,
Tichý Alois, Titzová Danuše, Valentová Michaela, Viláško-
vá Libuše, Zejdová Vlastimila

1960-1961

1971-1972

1972-1973

1982-1983

1983-1984

NÁBOŽENSTVÍ

Častulíková Hana, Kajtárová Viera, Kempný Edmund,
Klos Jiří, Tichý Josef, Kubeš Martin, Pavlík Vladimír,
Zelenka Jan

1984-1985

1987-1988

1988-1989

1989-1990

1990-1991

1991-1992

1993-1994

1994-1995

1995-1996

1996-1997

1998-1999

1999-2000

2000-2001

2001-2002

2002-2003

2003-2004

2004-2005

2005-2006

2006-2007

2007-2008

2008-2009

2009-2010

2010-2011

2011-2012

2012-2013

2018-2019

40. LÉTA

VZPOMÍNKY NA VÁLEČNÁ LÉTA ANEB KDYŽ JSEM ZAČALA CHODIT DO ŠKOLY

Školní budova stála na stejném místě, kde je dnes hlavní vchod současné základní školy gen. Heliodora Píky. Ve školním roce 1942-1943 jsem jako budoucí školačka vstoupila přes práh školy do 1. třídy. Dostali jsme slabikář k učení písmenek, k psaní jsme dostali tabulku, kde na provázku byl uvázan kamyk (místo tužky) a houbička na smazání. Ve školním roce 1944-1945 jsem byla ve 3. třídě. To už jsme se moc neučili, ukrývali jsme se ve sklepech, protože se k naší obci blížili vojáci s kulomety (stáli i na naší zahradě). Létala těžká letadla a shazovala bomby, které ničily a pálily domy, i tu naši školu. Byla válka. Ve školním roce 1945 – 1946 děti školou povinné chodily do dvou tříd. V první byly děti, které by dnes běžně chodily do 1., 2. a 3. třídy, a v druhé byly děti 4. a 5. třídy. Ty všechny se učily v prvním poschodí starého pivovaru. Od 6. třídy už děti jezdily do Opavy. Po válce se postavila škola nová, ta dnešní.

Rodačka ze Štítiny, narozena roku 1936

50. LÉTA

OD MATEŘSKÉ ŠKOLY PO ŘEDITELE...

Jako absolvent mateřské školy, která tehdy čerstvě zbudovaná voněla novotou, jsem v září 1953 nastoupil do tehdejší osmileté střední školy. Bylo nás v onom „osmačtyřicátém“ ročníku docela hodně. Školních prostorů (už tehdy) nebylo moc, a tak jsme se učili ještě v tzv. dvoutřídce.

Našimi spolužáky byli ti, kterým bylo o dva roky víc. Pro naše učitele to muselo být asi velmi náročné. Dodnes obdivuji jejich pedagogické mistrovství. Pro nás to bylo zase přínosem v tom, že jsme už ledacos od našich starších spolužáků pochytili. A to v dobrém i třeba ve zlém. Do školy nás chodilo hodně. Děti z Mokřých Lazců, ze Dvořiska, z Podvihovského mlýnku a na vyšší stupeň také z Komárova. Pro velký počet dětí muselo ředitelství školy přistoupit i na tzv. směnné vyučování. Tak jsme se s některými třídami střídali. Jednou oni dopoledne a my odpoledne. Docela se mi to líbilo. Odpoledne už byla ve škole taková jiná atmosféra. Větší klid, větší pohoda... I učitelé se mi zdáli být přívětivějšími. Horší to bylo v zimě, kdy jsme se ze školy z odpoledního vyučování vraceli až za tmy. Na vyšším stupni přibýlo mnoho dalších spolužáků, se kterými jsme se dobře spřátelili a dodnes se spolu scházíme. Škola se změnila na základní devítiletou školu. K absolvování celé docházky nám přibyl ještě jeden rok.

A protože škola byla projektována na původní tzv. národní školu, tísnili jsme se, kde se dalo. Původní vestibuly a chodby byly předělány na tzv. průchozí třídy. A učilo se všude jinde. V tomto stavu jsem školu v roce 1963 opustil. Po odmaturování jsem začal studovat pedagogickou fakultu a po jejím absolvování působil sedmnáct let na Hlučínsku. A byla to pro mne dobrá škola. V roce 1987 jsem se už s celou mou rodinou vrátil zpět „na základnu“. Politické změny udělaly své a já jsem v roce 1992 vyhrál konkurz a byl jsem uveden do funkce jako, na této škole, první nekomunistický ředitel. Čekala nás a zastupitele nelehká úloha - rozšířit školu. I když pro mne byl úkol tehdy velmi těžký, společným úsilím všech jsme ho zvládli. I s novou sportovní halou a společenským sálem. Dnes, když už jsem na zaslouženém odpočinku, jsem jediným štitínským rodákem, který se stal v sedmdesátileté historii školy ředitelem (a možná i v éře předválečné). Mohu právem říct, že tato škola je „má škola“, a to už od mých dětských prvních počátků. Jsem na ni patřičně pyšný. Přejí jí a všem dětem, pedagogům i správním zaměstnancům ještě mnoho a mnoho úspěšných let...

Mgr. Jaroslav Dominik

60. LÉTA

VZPOMÍNKA NA ZÁKLADNÍ ŠKOLU V LETECH 1958-1967

Jsme žáci z Mokřých Lazců, navštěvovali jsme základní školu od 1. do 5. ročníku v letech 1958/1963. V Mokřých Lazcích nastoupilo 19 žáků.

Začal rok 1963/1964 a začali jsme chodit do Základní školy ve Štítině. Byla to pro nás velká změna, museli jsme se dopravit tak, jak jsme uměli. Někdo vlakem, někdo na kole a hodně jsme chodili pěšky. Byla to pro nás zábava. Nebylo to jako dnes, kdy děti mají přistavené autobusy a dovezou je až na místo ke škole. Rodiče vozí děti vlastními auty pro jejich bezpečnost. Jo, doba je jiná.

Ředitelem této školy byl pan Rudolf Exner. Když jsme se sešli v září 1963, přivítali nás jako nové žáky a seznámili nás s řádem školy. Nebyli jsme noví jenom my Lazečáci, ale též nastoupili žáci z Nových Sedlic a také z Komárova u Opavy. Protože jsme byli žáci přespolní, tak jsme vytvořili celou novou třídu 6. B. Naše první třídní učitelka byla paní Marcela Kutschová, ale uběhlo jen půl roku a nahradil ji pan Vladimír Dratva. Také pro nás byla velká změna v tom, že nás učilo více učitelů...

Přešel školní rok a začal nový školní rok 1964/65. Už jsme jako 7. B byli zvyklí jak na učitelský sbor, tak na naše spolukamarády. Naše třídní učitelka byla opět paní Marcela Kutschová, ale opět jen první pololetí a nahradila ji paní učitelka Věra Jedličková. Byli jsme s výukou a řádem školy spokojeni. Líbilo se nám, jak jsme chodili vypomáhat do JZD sbírat na pole brambory, starali jsme se ve škole o školní zahradu, seli jsme zeleninu, okopávali ji, také o velkých prázdninách jsme měli rozdělené dny, kdy jsme jeli záhonky okopávat a zalévat. Po prázdninách jsme vypěstovanou zeleninu odnášeli do školní kuchyně, aby nám paní kuchařky mohly uvařit lepší oběd. Měli jsme výlety do přírody do lesa. Líbily se nám. Tak proběhl školní rok a byly opět prázdniny.

Začal školní rok 1965/1966. A jsme v 8. třídě. Naše třídní učitelka se ve druhém pololetí vdala a změnila jméno na Mlčochová. V 9. B to pak byla paní Irma Prosková/Onderková.

V roce 1967 skončila naše životní éra v Základní škole ve Štítině.

Přejeme dalším žákům a učitelskému sboru hodně úspěchů a pevné nervy.

Táňa Ulrichová, Miluška Topinková

MÉ VZPOMÍNKY

Moje školní léta začala 1. září 1960, kdy jsem nastoupila do první třídy, kde jsem hned získala mnoho kamarádů. Na vyšším stupni (od 6. třídy) přistoupili další žáci z ostatních vesnic a já znovu získala skvělé přátele, se kterými jsem v kontaktu dodnes. Na základní škole jsem poznala i svého manžela a dále na tuto skvělou školu chodily i mé tři děti a dvě vnučky. V padesáti dvou letech jsem opět nastoupila do základní školy, ale už ne jako malá žačka, nýbrž jako paní uklízečka. Za osm let práce jsem opět poznala mnoho zajímavých lidí a budoucí generaci. Lze tedy říci, že Základní škola generála Heliodora Píky mě provází celým svým životem.

Marie Kociánová

ANO, TO JSME MY, ŽÁCI ZÁKLADNÍ ŠKOLY VE ŠTÍTINĚ, KTEŘÍ UKONČILI POVINNOU ŠKOLNÍ DOCHÁZKU V ROCE 1967

Je to prostě k neuvěření! – Ano, je to 52 let, kdy jsme opustili školní lavice a ze společné cesty jsme se vydali hledat nová neprozkoumaná teritoria.

Ve školních lavicích jsme se potkali s žáky ze základních škol z Mokřých Lazců, Komárova a Nových Sedlic a společně jsme čelili novým a pro nás neznámým informacím. My, žáci 6. B – 9. B, jsme byli samozřejmě v přesile oproti kantorskému sboru, ale nebylo nám to nic platné. Museli jsme kapitulovat! Ochrannou ruku nad námi držela naše třídní paní učitelka Marcela Kutschová, která nás vedla až do 8. třídy.

Společně vzpomeňme na kantory, kteří byli vůči nám žákům nekompromisní, a dnes si musíme přiznat, že znalosti, které jsme získali, byly trvalé. V čele kantorského sboru stál p. ředitel Rudolf Exner, aby jej po dvou letech nahradil p. František Trojka. Určitě každý z nás si vzpomene na p. uč. Minaříčka, paní uč. Čechovou, p. uč. Dratvu, p. uč. Greška, p. uč. Havlase, p. uč. Kuvíka, paní uč. Tichou a v neposlední řadě naši třídní paní uč. Irmu Onderkovou – Proskovou, která nás vyprovodila na další životní cestu.

Není možné zapomenout na p. uč. Schiffauera, který misku vah měl vyváženou jak pro hodiny matematiky, tak hudební výchovy.

Dnes, když vstoupíme do budovy školy, vynoří se nám vzpomínky na společné prožitky, radosti, smutky i prohry, ale zůstala zde i nostalgie na uplynulá léta.

Školní budova se sice vizuálně nezměnila, ale labyrint chodeb nás přesvědčí o opaku. Vznikly zde nové třídy i odborné učebny a v neposlední řadě nová víceúčelová tělocvična.

Ano, čas se nezastaví! Do těchto tříd jsme chodili i my, absolventi r. 1967, ale také naše děti a nyní i naše vnoučata. Přejeme této škole, aby nadále vzdělávala nová pokolení a byla vždy pro všechny dobrou základnou pro další život. A na závěr si společně můžeme zazpívat „hymnu“ devátých tříd pod taktovkou p. uč. Schiffauera.

Když jsem jednou v Karlově Studánce napít vody se šel,
malou kukačku ve džbáněčku kukat jsem uslyšel.

Ref.: Hoooolary, holalatrilia, holala kuku...

Těžká zima už je za námi, bílý sníh je ten tam,
moje milá dnes svatbu má a já jsem tu tak sám.

Věra Lisníková

70. LÉTA

VZPOMÍNKY NA ŠKOLU - ROČNÍK 1966, ZÁKLADNÍ ŠKOLNÍ DOCHÁZKA 1972/1980

Do školy jsem se těšila, protože jsem nechodila do mateřské školky a už jsem chtěla mezi ostatní děti.

Do první třídy nás nastoupilo celkem dvanáct, šest děvčat a šest chlapců: Ivana Dominiková, Šárka Benková, Miloslava Kuřetová, Helena Plaštiáková, Jana Hochgesandtová, Jana Paličková, Petr Holeš, Jiří Krumpholz, Lumír Kocián, Radim Jarkuliš, Vlastik Přistal.

Na školní třídu to asi bylo málo dětí, takže jsme byli spojeni s dětmi, které už byly ve třetí třídě.

O první třídu se tenkrát staraly střídavě každý rok paní učitelka Miluška Hýlová a Marie Kociánová. Nás tehdy vyfasovala paní Hýlová. Myslím, že jsme byly hodné děti. Sedávali jsme způsobně, častokrát ruce složené za zády, a jako všichni prvňáčci i my jsme pevně věřili všemu, co paní učitelka ve škole řekla.

O velké (patnáctiminutové) přestávce jsme chodili ve dvojicích po vnitřní chodbě školy, aby se mohly třídy vyvětrat a my měli nějaký pohyb. Většinou jsme přitom snědli svačinu buď z domu, nebo tu, co jsme dostali ve škole. Tenkrát jsme totiž měli zajištěnou mléčnou svačinku: malé mléko, jogurtové mléko nebo termix. Předpokládám, že to škola zajistila a rodiče zaplatili.

Pro nás, malé prvňáčky, byli postrachem deváťáci, a i když mi osobně nikdy nic neprovedli, dodneška si vybavuji konkrétní jména a s nimi spojené ne úplně pozitivní pocity. A třeba úplně neoprávněně a třeba jen v našich malých hlavách vznikla zbytečná obava založená na vyprávění jiných.

Také si vybavuji, jak jsme s holkami stávaly před školou na schodech a čekaly, až se škola otevře a pustí nás do šaten v suterénu školy. Šatny byly pro žáky dvě - taky společné, zvlášť pro první a zvlášť pro druhý stupeň. Ani nijak zvlášť vybaveny nebyly - konstrukce s háčky na pověšení kabátů a bund a odložení čepic, dole pod ní lavička a místo pro boty. Tyto šatny byly pro nás děti zároveň prezentovány jako kryt v případě napadení. Vzpomínám si, že jsme několikrát nacvičovali evakuaci ze tříd do sklepních šaten a nejednou i v tzv. IPCHO - improvizované prostředky chemické ochrany - igelitová pláštěnka a k tomu igelitové pytlíky na nohy, a dokonce někdy došlo i na chemické masky.

Ve druhé třídě začaly chodit do naší třídy i děti z Nových Sedlic a už nás bylo víc, ale pořád málo na separátní třídu, takže jsme byli zase spojeni se třetí třídou v čele s paní učitelkou Jiřinou Paverovou.

A když jsme se konečně posunuli do třetí třídy, spojili nás zase, tentokrát s třídou druhou. Teprve čtvrtá třída znamenala samostatnost - ale z této doby se mi v paměti nic konkrétního nevybavuje. Ale byla to doba, kdy jsem po škole nechodila rovnou domů, nýbrž do školní družiny. Tam jsme trávili s ostatními dětmi z různých tříd dobu od konce vyučování asi do čtyř hodin odpoledne. Jeden den v týdnu byla ještě možnost chodit do sborového zpěvu pod taktovkou pana učitele Fojtíka.

Pak si nás jako pátou třídu na rok převzala paní učitelka Irma Onderková.

No a šestá třída - ta byla zajímavá, přišli k nám žáci z Mokřých Lazců a s tím vznikla nová kamarádství a hlavně zásadní změna - různí učitelé na jednotlivé výukové předměty: matematika - paní Javorková, chemie - paní Holoubková, zeměpis - paní Vlasta Hranošová, čeština - paní Hana Škrabalová, ruština - paní Krista Onderková. Ředitelem školy byl v době mé základní školní docházky p. Glössl, který nás také učil

dějepis, ale asi jen jeden rok a za nás odcházel do důchodu. Další z učitelů, na kterého vzpomínám ráda, byl učitel Karel Kaštovský, pro nás všechny to byl „Starý“. Moc hezky kreslil a hrál na housle. Kromě toho to byl učitel, který si uměl udržet kázeň ve třídě velmi svérázným způsobem. Nebyl přítelem poznámek v žákovské knížce, s vyrušujícími žáky se vyrovnal rychle a hlavně účinně. Přímo naši třídu ale neučil, pouze když bylo nějaké suplování. O čem se určitě musím zmínit při vzpomínkách na základní školu, byla skupina Štítinských trubačů. Tu řídil a možná i zformoval učitel Fojtík a v té době se žádná větší školní akce v okrese Opava bez našich trubačů neobešla. Jestli se tradice trubačů udržela i poté, co původní členové skupiny opustili základní školu, to už nevím. V šesté třídě nás nečekaně zasáhla událost, kdy se naše spolužačka z Háje ve Slezsku stala obětí trestného činu. I když s námi nechodila do třídy dlouho, každého z nás se nějak její nedobrovolný odchod ze světa dotknul.

Sedmá a osmá třída, to už převládaly u nás jiné zájmy než se učit. Měli jsme plnou hlavu jiných aktivit a škola byla „jen“ povinnost při těch ostatních aktivitách.

Devátou třídu jsem už s ostatními spolužáky neabsolvovala, protože nás celkem sedm statečných ze třídy využilo možnosti odejít už po ukončení osmé třídy rovnou na střední školu.

V průběhu základní školní docházky se naše třída dvakrát připravovala na spartakiádu - jednou to bylo cvičení s cihlou a pak spolužáci se skladbou pro starší žáky a my holky jako starší žákyně v červeno-bílém trikotu. Ač tyto akce se nyní různě odsuzují jako zpolitizované, pro mě osobně to žádné trauma nebylo. Cvičila jsem pro sebe, zároveň jsme měli i vystoupení pro rodiče v Sokolovně v Mokřých Lazcích a na hřišti TJ Tatran Štítina pro veřejnost. A vždycky byla šance, že se dostaneme dál než na Tyršův stadion do Opavy. Bohužel se to ale našemu ročníku ani v jednom případě nepovedlo.

Ještě jedna vzpomínka spojená se školou. Blízko školy u bývalé školní kolárny stávala lípa. A ta byla jedním z míst, kde jsme si s ostatními dávali sraz. „Ve tři pod lípou,“ a všichni věděli, kde se sejdeme. A kolikrát jsme pod lípou seděli přes zákaz na školním plotě a povídali si až do pozdního odpoledne.

Tak to je mé vzpomínání na dobu základní školní docházky. Že se netýkalo přímo vzpomínek na učení? Ale tak to máme snad všichni.

Když jsem začala psát tyto řádky, vzpomínky mi samy vyskakovaly, bohužel ne tak systematicky, jak bych potřebovala pro zapsání, ale vybavila se mi spousta zážitků, které celou dobu byly někde v hlavě uloženy a čekaly na příležitost.

Miloslava Večerková

80. LÉTA

VZPOMÍNKA NA ZÁKLADNÍ ŠKOLU

Na Základní školu ve Štítině jsem nastoupil v roce 1983. Vybavuji si 3. třídu a našeho nezapomenutelného třídního učitele p. Fojtíka. Jeho pověstné tahání za kotlety znal každý vyrušující žák. Vedl kroužek „Trubači“, kde nás učil hrát na trubku. Na vyšším stupni byla naší třídní učitelkou paní Tichá. Její pokusy v hodinách chemie byly poučné a zábavné. Nemohu opomenout tělesnou výchovu a vždy vstřícného p. Dominika, paní Davidovou v českém jazyce a její nádherné kresby do památníčku či přísné paní učitelky Onderkovy v ruském jazyce a dějepise.

Všem těmto lidem, ale i těm, na které jsem zapomněl, patří můj velký dík.

Kamil Rádek

ŠKOLNÍ DOCHÁZKA 1986/1994

Do školy jsme nastupovali v roce 1986, kdy byl prezidentem ČSSR soudruh prezident Gustav Husák. Bylo nás tehdy ve třídě třicet pět. Ani nevím, jak jsem si tu číslovku zapamatoval až dosud. A naší učitelkou byla soudružka učitelka Hýlová. První třída na každé dítě hodně zapůsobí. Také já si vybavuji, kde byla moje první třída, jaké obrázky visely na zdech a kde stála moje lavice. Každou středu jsme chodili do Jisker a samozřejmě také denně do školní družiny. Druhou třídu jsme měli umístěnou v Nových Sedlicích z důvodu rekonstrukce školy ve Štítině. Dojížděli jsme autobusem a učila nás soudružka učitelka Marie Kociánová. Na třetí třídu jsme se opět vraceli do Štítny k soudruhu učiteli Bernardu Fojtíkovi. Všichni jsme dopředu věděli, že budeme mít ve třetí třídě „Fojtíka“. Po škole se o něm neslo spoustu příhod. Každý den nám hrál na housle a vedl školní sbor. Zlobivé kluky dokázal nezaměnitelným způsobem vytahat za vlasy a uši. Na pana učitele Fojtíka mám vzpomínky i z pozdější doby, kdy nás vedl v šachovém kroužku a také ve skupině trubačů.

Ve třetí třídě jsme také stačili složit pionýrský slib. Dodnes si vzpomínám na soutěže ve sběru papíru. Tehdy to organizovala pionýrská skupinová vedoucí Dana Hušková (Baranová). Za každé dvě kila jsme dostali los a při vyhodnocení se losovaly ceny. Bylo to skvělé, motivační a zábavné.

Čtvrtá třída byla naprosto výjimečná. V roce 1989 nás začala učit soudružka učitelka Marie Dominiková a od Vánoc se z ní stala paní učitelka. Vzpomínám si, jak bylo složité začít místo „sdržko“ oslovovat „paničelko“.

Paní učitelka Dominiková nám za každou aktivitu, účast na soutěži, pomoc a zkrátka za činnosti, které se neznámkovaly, dávala razítka na zadní stranu žá-

kovské knížky. Moje sestra, která je o dva roky starší, vyhrála hodnocení razítek s třiceti šesti razítky. A tak jsem nenechal nic náhodě a hned od začátku roku jsem byl sběrem razítek úplně posedlý. Nebyl snad týden, kdy bych si nepřipravil nějaký referát. Hlásil jsem se na skoro všechny soutěže – pěvecké, recitační i znalostní. Při závěrečném hodnocení razítek se spolužák umístil na třetím místě s třiceti dvěma, spolužačka na druhém s třiceti šesti a já jsem končil rok se sto čtrnácti razítky... Tu žákovskou mám dodnes schovanou a ukazuji ji dětem. Musel jsem spolužákům strašně lézt na nervy...

Ve školním roce 1989/1990 jsme hráli divadlo Z pekla štěstí, které režíroval můj otec, napovídala paní učitelka Dominiková a hudbu nazkoušel Eduard Schiffauer. V hlavní roli se představil Jan Kaštovský (nyní profesionální muzikálový herec). V pohádce nás ze školy hrálo deset plus tři dospělí herci. V roli čerta si zažil divadelní premiéru současný starosta Karel Ulrich.

Od páté třídy se k nám přidali spolužáci z Mokřých Lazců. A byli jsme rozděleni do dvou tříd podle výuky němčiny nebo angličtiny. Nás bylo dvacet šest a v sousední třídě dvacet sedm. Je zvláštní, jak si některé informace pamatuji dodnes. Měli jsme třídní učitelku Filipovou a sousední třída A měla paní učitelku Bernátovou. Od páté třídy se změnil také ředitel školy. Paní ředitelku Škrabalovou vystřídal Jaroslav Dominik. Byla to doba velkých změn.

Přestala se vyučovat ruština a všichni jsme se učili buď anglicky, nebo německy. Vzhledem k tomu, že mě revoluce zastihla ve čtvrté třídě, tak jsme byli úplně první ročník, který výuka ruštiny minula. Někdy lituji, že jsme se nenaučili aspoň azbuku.

Na druhé straně jsem díky společenským změnám

stihl složit slib jisker, pionýrů, vlčat i skautů. De facto jsem dva roky jen něco sliboval.

Někteří učitelé se nám do srdce zaryli hlouběji, někteří méně. S některými učiteli jsem spolupracoval a spolupracuji i po opuštění základní školy a jsou z nás přátelé. I dnes bych dokázal vyjmenovat všechny naše učitele na vyšším stupni. Ke každému mám nějakou svou osobní vzpomínku. Absolvoval jsem s nimi mnoho soutěží: recitační, pěvecké, soutěže Červeného kříže, biologické, matematické, dějepisné, a dokonce i sportovní. Nechci jednotlivě vzpomínat, protože by mi na to jeden list papíru určitě nestačil. Zkrátka Základní škola generála Heliodora Píky ve Štítině se stala navždy součástí mého života.

Ing. Mgr. Ondřej Benda, MBA

MÉ VZPOMÍNKY

S přibývajícím věkem dětí se vztah ke škole mění z prvotního nadšení a těšení se do školy na stav, kdy vnímají školní docházku jako nutné zlo, které musí strpět na své cestě k dospělosti. Sám už dnes nevím, zda jsem to měl podobně, zda jsem měl školu spojenou s tím „to musím“.

Ve dnech, kdy mě čekala náročná písemka nebo zkoušení, asi ano. Co ale vím, je, jaké pocity a vzpomínky ve mně s odstupem mnoha let má školní léta zanechala. Prostě je to tak, když jsme byli malí, tak byly závěje větší a sněhu bylo víc. A já vzpomínám na svá školní léta s podobnou nostalgií. Druhý stupeň jsem, jako většina „Lazečáků“, absolvoval v osmdesátých letech v Základní škole v sousední Štítině.

Naší každodenní výuce tak předcházela ranní cesta do školy na bicyklu a stejně tak jsme absolvovali cestu domů. Byli jsme tedy bohatší nejen o pravidelnou dávku pohybu, ale také o kamarádské poštuchování, žvatlání o všem možném i o občasné poměrování cyklistických sil. V létě jako v zimě, prostě krása.

Dnes už vím, že jsem s koncem základní školní docházky byl teprve v půli cesty za vzděláním. A taky vím, že to byla ta snazší a bezstarostnější půlka.

Moje vzpomínky tedy patří nejen matematice, zeměpisu, tělocviku či fyzice (kantoři ostatních předmětů prominou), ale také aktivitám, kterým se dnes módně říká mimoškolní. V té době jsme tak náš volný čas mohli a rádi trávili hraním volejbalu. Kraj, v němž jsme žili, jsme poznávali při cyklistických výletech. Obojí v nás podporoval tehdy čerstvě přistěhovaný učitel Jaroslav Dominik, pozdější ředitel školy. Ale nešlo jen o sport, v té době škola pořádala i spoustu kulturních akcí a tehdy jsme ještě moc nevnímali ideologický podtext mnohých z nich. Akce s názvy Partizánský samopal či Puškinův památník dnes upadly v zapomnění... Mnoho jsme toho mohli a mnoho museli. A něco také nesměli. A kromě více či méně nabytých vědomostí tak „škola“ podstatnou měrou formovala i naše osobnosti.

Dnešní děti to mají jinak. Mají větší svobodu, lepší možnosti, jsou vychovávány k většímu sebevědomí. Více mohou, méně musí či nesmí. Dbá se na jejich osobnost. Vidím to na svých dětech a vidím to na mladých lidech, kteří se v mé kanceláři ucházejí o práci. Nevím, zda jsou šťastnější, než jsme byli my. Každá doba přináší mnohé nové a asi to tak má být. Jen je to nám, dnešním dospělým, poněkud vzdálené. Ale podobně to měli asi naši rodiče s námi.

Já bych ale nic neměnil. Jsem rád za to, jak jsme své dětství prožili. Myslím totiž, že jsme trochu zodpovědnější, umíme trochu víc zabrat. Jsme trochu pokornější a trochu víc si vážíme toho, co máme.

A to vše z velké části díky svému dětství a dospívání, které mám já spojeno se štítnskou školou a jejími učiteli. A za to Vám všem díky.

Petr Pavlínek

90. LÉTA

SCHODY - JEDEN ZA DRUHÝM

Jakožto mokrolazecká „naplavenina z Ostravy“ jsem ve svých deseti letech po přesunu z velkoměsta byla nucena začít navštěvovat vesnickou základní školu. Už pouhý přesun z Ostravy do Mokřých Lazců byl v tomto věku dost traumatizující zážitek a to jsem ještě nevěděla, že v Mokřých Lazcích je škola do pouhé 5. třídy a 6. třídu je nutno nastoupit o vesnici dál „na Štítině“. Vzdálenost cca 3 km jsem jako bonus mohla překonávat na kole. Pro mě, jakožto městskou holku naprosto nepředstavitelné. Dnes se tomu všemu usmívám a vzpomínám, jak to bylo fajn mít každodenní pohyb na čerstvém vzduchu. Co bych za to dnes dala. Samozřejmě ve svých deseti letech jsem jízdu na kole do školy brala jako něco nepředstavitelného. Když se teď dívám zpět, jak jsme se kolikrát brodili i s koly v čerstvě napadaném sněhu a legálně jsme do školy mohli přijít pozdě, protože se počítá, že když napadne sníh, mokrolazečtí budou mít zpoždění, tak to mělo i své světlé stránky.

Jelikož jsme byli prvním ročníkem, který měl základní studium prodloužen o povinnou devátou třídu, zažila jsem na „štítinské základce“ krásné čtyři roky. V hlavě mi běží spousta momentů z hodin matematiky s paní učitelkou Lešenarovou, která nám neustále opakovala, že matematika jsou schody, schody, a pokud nezvládneme jeden schod, nedostaneme se na další a další. Já jsem to tenkrát úplně nechápala, co mi tím přesně chce říct, a poznala jsem to až později při náročnější matematice střední školy. Matně mi v hlavě proběhla vzpomínka, jak jsme v sedmé třídě začaly být neuvěřitelně soutěživé a s dalšími třemi spolužačkami jsme závodily, která bude mít v žákovské knížce více jedniček za sebou v řadě. Musím říct, že na sedmou třídu celkem sofistikovaná aktivita, a kdyby chtěly takto soutěžit i mé děti, byla bych radostí bez sebe. Drželo nás to celkem dlouho, snad až do devítky, každopádně díky tomu se mé vysvědčení poslední dva roky rapidně zlepšilo. Samozřejmě to bylo ovlivněno i změnou učitele matematiky, kdy matematika přestala být jen o schodech, ale začala být zajímavějším předmětem a rázem mi na vysvědčení z matematiky už nehrozila trojka. Možná to bylo i tím mladším panem učitelem, který dal tomuto předmětu jinou dimenzi.

Další úsměvnou vzpomínkou pro mě, jakožto měst-

skou holku, bylo i to, že jsme 1500 m v tělocviku chodili běhat do parku nebo na fotbalové hřiště. Prostě jsme se sebrali, odešli ze školy a šli běhat jinam. Říkala jsem si, proč nemají okruh za školou jako v Ostravě. No nemají - a přežila jsem to. Do totálního šoku jsem se však dostala v zimě, když jsme místo tělocviku šli bruslit, což o to, v Ostravě jsme také bruslili, stadion byl naproti školy, ale my jsme šli bruslit na rybník. Nepředstavitelné... A co, opět jsem to přežila. A jak bych to přála svým dětem zažít taky! Sebrat se před hodinou TV, vzít brusle, dojít na konec vesnice, tam si brusle na zemi nasadit, odhruout sníh a zaslouženě si zabruslit.

Už asi napořád mi ve vzpomínkách zůstane pan ředitel Dominik, který v době, kdy jsem školu navštěvovala, řediteloval. Neustále jej vidím jako ikonu této školy, srdečný, přirozeně autoritativní a nesmírně hodný Pan učitel. Nikdy mě v žádném předmětu neučil, ale vždy, když procházel po chodbě, nešlo si nevšimnout jeho přirozeného úsměvu, který mě jako dítě vždycky potěšil. Prostě člověk na svém místě. Nejvíce mně utkvěla vzpomínka, kdy na chodbě školy visel starý školní zvon a při nefunkčním elektronickém zvonění pan ředitel manuálně zvonil na tento zvon.

Milovala jsem úterky ve školní jídelně, když byla sladká jídla. Když jsme zběsile běželi do šatny hodit aktovky a spěchali jsme do jídelny, ať jsme v řadě jako první. Jak kdyby na nás nemělo zbýt.

Vybavuje se mi první návštěva Prahy na školním výletě a osmihodinová cesta vlakem tam, Křižíkova fontána za plotem, spaní na ubytovně v pokoji asi pro patnáct lidí, plavba po Vltavě. Odpočinkový koutek, který jsme si udělali vzadu ve třídě pro příjemnější strávení přestávek. Neustále srovnávání s „áčkem“, společné TV s holkami z „áčka“, jelikož kluci měli tělocvik zvlášť.

Kde jsou ty časy, jak to uběhlo, vůbec mi doteď nedošlo, kolik je to let. Čtyři roky na této škole mi daly spoustu zážitků, vzpomínek a taky pár přátel na celý život. Kdybych bydlela blíže, byla by tato škola jasnou volbou pro mé potomstvo.

Vendula Kobierská

JAK VZPOMÍNÁM NA SVOU ZÁKLADNÍ ŠKOLU

S postupem času a přibývajícím věkem si uvědomuju, jaké štěstí jsem měla na svou základní školu. Většinou si to uvědomuju tehdy, když čas od času poslouchám z úst svých kamarádů z jiných koutů republiky jejich školní zážitky. Často jsou to zážitky týkající se bojů s učiteli, nesvárů v třídním kolektivu, a někdy dokonce i šikany.

Podstatný rozdíl asi dělá i to, zda jste chodili na školu ve městě či na vesnici, nicméně uvědomuju si, že jsem tak či tak měla pěkný kus štěstí. Na učitele, na spolužáky i na krásné prostředí, ve kterém se moje škola nacházela.

Co si pamatuju, s pomluvami nebo vyřazením z kolektivu se u nás za celých devět let snad nikdo nesetkal. Jasně že ne vždycky jsme byli všichni kámoši. A jasně že občas se někdo s někým nebavil. A možná jsme se občas i někomu posmívali. Ale nikdy to nebylo myšleno nijak zle.

A proto, jelikož vědomosti se časem vytratí (a často přes velkou snahu kantorů do hlav ani nenalezou), žákovské se spálí a vysvědčení zašantročí, považuju za to opravdu podstatné, co mi škola dala, mezilidské vztahy. Se spolužáky, s učiteli, ale i s panem školníkem nebo paními uklízečkami. I tohle byli podstatní členové školního týmu.

Důležitou věc, kterou mě škola naučila (nebo spíš nenaučila), bylo nevytváření si hierarchií mezi lidmi. Ať už to byli jednotliví učitelé, pan ředitel nebo pan školník, nikdo tady nebyl „výš“ nebo „níž“.

Ke všem jsme se chovali stejně.

Když se toulám ve vzpomínkách, nepamatuju si ani tak na jednotlivé školní hodiny nebo snad dokonce obsah probírané látky. Spíš si vybavím milé přivítání pana školníka Rybáře u vchodu každé ráno nebo stále dobře naladěného a prozpěvujícího si pana ředitele Dominika. A především moji třídní paní učitelku Řimákovou, se kterou jsem měla to štěstí projít celým nižším stupněm a která se podle mě pro tuhle práci doslova narodila. Vybaví se mi „dýchací stromeček“, který s námi několikrát do týdne tvořila,

a propojovala nás tak v jeden dech. Vybavuju si, jak nám předčítala vzadu na koberci (nejraději jsem měla Staré pověsti české) a taky všechny ty besídky, na které nás pečlivě připravovala.

Je jasné, že na druhém stupni už se s námi takhle nemazlili. Byli jsme už přece dospěláci. Rozdělili nás tehdy do dvou tříd a promíchali s dětmi z Mokřých Lazců. No, začátky byly trochu perné. Museli jsme znovu obstát při stmelování nového kolektivu, zvyknout si na nové učitele (a na to, že každou hodinu přijde někdo jiný) a přibýly i nároky na učení. Přesto si ani z téhle doby nepamatuju nějaký větší tlak. Začali jsme dospívat v pubertáky a s tím přišly úplně nové starosti. První lásky, první rozchody, první pusy... I díky tomu byl druhý stupeň tak kouzelný. Jsem vděčná základní škole především za to, že mi pro tohle všechno poznání vytvořila velkorysý prostor. Myslím si totiž, že tyhle „maličkosti“ jsou nakonec víc než celé naše vzdělání. Naučit se vážit si druhých. Jejich i své práce a snahy. Někdy alespoň té snahy. Netvořit hierarchii mezi lidmi. Neřešit, že jinému jde matematika, ale já v ní naprosto plavu. Protože mně jde třeba zase čeština a nikdo nemůžeme být stejně dobří ve všem. Uvědomit si, že jsme každý jedinečný originál a právě v tom je naše společná síla. Naučit se fungovat v rámci kolektivu a navazovat funkční vztahy. A mít bohaté zážitky ze školních lavic i mimo ně.

Na výlety, na školy v přírodě, na lyžák, na vodácký tábor, na zalévání kytěk po celé škole v hodinách přírodopisu, na tajná psaníčka pod stolem, na první jedničku i pětku, na sportovní olympiády (i přesto, že jsem v nich nikdy nic nevyhrála) i na tu první pusy.

Radka Vaňková

ZAČÁTEK STOLETÍ

STŘÍPKY

Je to už více než deset let, ale některé vzpomínky zůstávají, jsou stále živé, i když některé jsou jen drobné, snadno zapomenutelné. Školní výlet, zejména ten poslední, do Prahy; večerní procházka na Karlův most, kde muž s obří hlavou, snad kostlivec, ale to už čas smyl, to už není jasné; kde ta živá kostlivá loutka tančí v kroužku turistů, my taky přihazujeme do klobouku, přihazujeme na danse macabre; je teplý večer, všichni jsou prodchnuti náladou noční Prahy v létě, lehký patos, i učitelky se usmívají, ale jen do doby, než některým ujíždí metro; ujíždí jim, protože nahoře na Václaváku před vstupem do stanice metra v McDonaldu prodávají milkshaky, a tak metro ujíždí, učitelky v něm, oni opilí čtrnácti lety a s milkshaky v ruce přijíždějí dalším spojem, bezstarostné mládí a zodpovědnost dospělosti.

Dlouhá chvíle při hodině fyziky, vyplněná nervozitou a snahou vybavit si správný vzoreček, je to dlouhá chvíle a student stojí a mlčí a učitelka stojí a mlčí – jaký je vzoreček? Tu chvíli vyplňujeme učením se chemickým názvoslovným zakončením -ný, -natý, -itý, -ičitý, -ičný, -ečný, -ový, -istý, -ičelý, je nám lhostejné, co si memorujeme, je to jen nonsens, hra, která z nás to zvládne dříve, ale o pár týdnů později ohromujeme učitelku chemie sebejistým předříkáváním přípon -ný, -natý, -itý, -ičitý, -ičný, -ečný, -ový, -istý, -ičelý, jistota nevymizela ani po letech, škola hrou.

A výlety na Branžuru nebo k Altánku nebo k Dubu u příležitosti Dne Země nebo konce školního roku, to není důležité; důležité je kamarádství a holky proti klukům při hře na honěnou a schovávanou, plížení mezi nízkými stromky a číhání, vzrušení ze hry a spravedlnost a odplata, chodíme bosi korytem potoka, ale to už je možná jindy a jinde.

Tereza Klemensová

NEMĚNILA BYCH

Štítinskou základní školu jsem začala navštěvovat po páté třídě, kdy jsem se do Nových Sedlic přistěhovala z Ostravy. Třídní paní učitelku mi představil osobně tehdejší pan ředitel školy Jaroslav Dominik a popřál mi mnoho úspěchů ve škole a také plno zážitků s novými spolužáky. Měla jsem jej ráda, jeho vzpřímený postoj, spisovný český jazyk, nadšení pro folklor a dodržování tradic. Za jeho velení dostala škola novou tělocvičnu, sál. Do školy chodí již i mé děti. Pomyslné žezlo dostal do rukou Mgr. Daniel Matyášek. Jsem velmi spokojena s tím, jak ve svém království kraluje, zvelebují prostory školy, pořizuje vybavení do tříd a učeben, protože vím, že ne na všech školách je toto běžné.

Většina věcí, která mě potkala ve škole, byla příjemných a ráda na ně vzpomínám a jsem moc ráda, že to tak cítí i mé děti.

Ing. Iveta Johancíková

MIKULÁŠ

TEHDY

DNES

GYMNASTIKA

TEHDY

DNES

LYŽAŘSKÝ VÝCVIK

TEHDY

DNES

AKADEMIE A BEŠÍDKY

TEHDY

DNES

PRVNÁČCI A JEJICH PRVNÍ ŠKOLNÍ ROK 2018/2019

Mně se líbilo jak jsme bili v knihovně a nejvíc se mi tam líbilo jak jsme hledali ti místnosti. A ještě jse mi líbilo jak jsme jeli na den mládat a tam jse mi nejvíc líbili ti zvířátka.

Mně se líbilo jak sme se učili o zemích. Vítvarka - mně líbilo jak sme virabjeli andilki. Veseli tiden – mně se líbilo jak sem se převlekla za bezubku. Den zvířad – viděli sme kozi, kravi, koně a husi a prasata. Beskidi – mně se libilo jak sme lezli na horu. Vánoční přectavení – mně se líbilo jak sme hráli to přectavení.

Mi se nejvíc libilo jak jsme bili na den mládat a libilo se mi to protože tam bili krasne zvířata a ežtě se m libilo jak jsme bili v beskidech protože ta bili hori. Libilo se mi to jak sme nacvičovali na čerti a andělički

My se líbylo jak jsme bily na den mládat protože jsme mněli nanuk. My se libilo jak jsen byl v knihovně líbylo knihy. My se líbyl jak jsme byly v divadle broučci. My se líbylo jak jsme sy podávaly dárky.

Moě zažitki ze školi

Veseli tiden. Víle do beskyd šli jsme do kopce, jeli sme do divadla na broučki, jěli jsme na den mládat libili se mi kraličci, vanoce líbi jsem mi že sme si davali darki, školni akce piškvorki postoupil sem di školníh kola. Pro sťe fajn moje zažitki.

Mně se libilo že jsme dostavali od kamarádů dárky i nacvičovaní čertů i na den mládat libilo se mi tam zviratka a ještě že jsme se projeli na vozíku a ještě ž jsme mněli nanuk a ještě že jsme bili ve knihovne.

My se libilo jak sem byla na den mládat a byly tam králičci a slepice a telata a kozy a ešťe prasata.

Mě se líbilo jak jsem skakal vánoční laťku.

Mi se libylo den mladat a nejvic se libilo kuřatka a ještě se mi libilo jak sme nacvičovali na vanoce anděli a čerti a libil e mi divadelni kroužek.

Líbily se mi besky protože bylo krásně chodili sem lesem, různé atrakce.

Mě se líbilo jak jsme jeli na den mládat líbily jse mi tam kuřadka, mě se líbilo jak jsme jeli do knihovny líbilo jse mi tam jak jsme prohlíželi kníški.

Mise libylo den mladat jak sem jez dil na vozi, jest e se mi libylo jak sem vistupoval na vanoce, mese libilo jak sem bil beskidach jak sem chodil.

Jedná se o autentický text žáků 1. třídy, stylisticky i pravopisně je tedy zachován.

PRVNÁČCI 2019-2020 A JEJICH PŘÁNÍ ŠKOLE K NAROZENINÁM

CO BYSTE POPŘÁLI ŠKOLE K NAROZENINÁM?

Aby byla ještě postavena dlouho a ještě aby dlouho stála.
Aby ji opravovali furt.
Že by aby vydržela dlouho a aby hodně stála a aby ji opravovali.
Aby ta škola byla dlouho hezká a aby se nezbořila.
Aby dlouho vydržela.
Aby dlouho vydržela a aby furt stála.
A aby byla aby uvnitř nebyly ty odpadky a tak.

JAKÉ ŽÁKY BYSTE ŠKOLE PŘÁLI DO DALŠÍCH LET?

Někteří jsou dost hodní, učí se a nevyrušují.
Aby poslouchali a aby byli hodní.
Aby nebouchali do dveří.
Aby děti nevyrušovaly jiné děti.
Aby neházeli po škole kameny.
Aby nesprejovali zvenku.
Aby neničili tu zahradu ze školky.
Aby nerozbíjeli okna.
Ať si děti váží školy.
Aby děti neničily v družině hračky.
Abychom ve škole nezlobili paní učitelku.
Aby se k těm hračkám, co mají v té družině, chovali hezky.
Aby děti aji nekřičely.

JAKÉ ZAMĚSTNANCE BYSTE ŠKOLE PŘÁLI?

Že aby pan ředitel dlouho žil.
Že aby paní zástupkyně byla připravena, když pan ředitel odejde.
Aby pan družinář neříkal sakrble.
Aby paní uklízečky pravidelně tu školu čistily.
Aby paní uklízečky nenašly hodně dlouho bordel.
Aby pan družinář byl pořád vtipný.
Aby pan družinář zůstal hodný.

Text byl přepsán na základě zvukové nahrávky, pravopisně je upraven, stylisticky zůstal zachován.

OHLÉDNUTÍ ŽÁKŮ 9. TŘÍDY (2018/2019 A 2019/2020) NA UPLYNULÁ ŠKOLNÍ LÉTA

Škola, základ života. Tuto větu Jana Amose Komenského slýchám už od předškolního věku. Od rodičů, prarodičů, učitelů nebo z televize. Věta, kterou jsem tolik nenáviděla, a zároveň věta, která hodně znamená. Často vzpomínám na první dny školy. Všichni jsme byli tak malí a vystrašení. Aktovky byly skoro větší než my a pyšní rodiče z nás nemohli spustit oči, když jsme ještě nevěděli, co nás čeká. Ale přece jsem se tolik těšila. Už několik týdnů dopředu jsem měla připravené všechny barevné sešity a složky, obrovské pouzdro plné pastelky a tužek, dokonce jsem mámu přemluvila, aby mi koupila překrásné fialové pero, se kterým jsem se naučila v první třídě psát.

A pak jsem najednou usedla do lavice. Milá paní učitelka se nám představila a já pocítila trochu strach ze všeho nového. Tolik dětí a tolik učení. Velké chodby školy se zdály jako bludiště a poprvé jsem ze začátku školní docházky byla nejistá.

Stačilo ale pár dní a vše se změnilo. Celý první stupeň byl pro mě jako pohádka. Hodně barev, smíchu a kamarádů. Chtěla jsem chodit do všech kroužků, o kterých jsem slyšela, a užívala jsem si všeho naplno. A jak chytře jsem si připadala, když jsem uměla napočítat do sta! A pak když jsem poprvé v ruce držela vysvědčení se samými jedničkami! V té době to pro mě byl životní úspěch.

Ne vždy to však pro mě bylo tak kouzelné. Ve třídě plné rozdílných povah občas dojde k hádce, nejlepší kamarádky se obrátí k sobě zády a dětská naivní dušička se pomalu učí, jak život a interakce s ostatními fungují. Matematika už taky nebyla o počítání do sta. Malá a velká násobilka, vzorečky, geometrie. V češtině se nestačilo jen podepsat. Objevila se vyjmenovaná slova, také slovní druhy. Všechno každým rokem dostávalo větší a větší řád, bylo méně času na kroužky a vysvědčení vždy nebylo plné jedniček. Nikdy jsem v tom ale nebyla sama.

Devět let na základní škole mi nedalo jen vzdělání důležité k dalšímu životu, ale i spoustu přátel a nezapomenutelných zážitků.

K. Ignácová

Vzpomínám si, jak jsem se ve školce těšil, až nastoupím do školy a začne nová etapa mého života. Na prvním stupni platilo hlavně pravidlo „škola hrou“. Když jsme se učili matematiku, hráli jsme na zmrzlíka nebo na krále. Ve čtvrté třídě jsme měli novou třídní učitelku. Ze začátku jsme byli nešťastní, ale když jsme ji trochu víc poznali, změnili jsme názor. Měla pro nás připraveny různé hry. Třeba jsme museli vyřešit „Zločin na Divokém západě“. Jakmile jsem nastoupil na druhý stupeň, myslel jsem si, že mě nemůže nic překvapit, ale opak byl pravdou – musel jsem se začít pořádně učit. Do konce sedmé třídy jsem si školou moc nezatežoval hlavu a to se změnilo, když jsem nastoupil do osmé třídy a známky se začaly zapisovat do přihlášek na střední školy. V ten moment jsem se začal snažit a moje úsilí se vyplatilo. Teď jsem na konci deváté třídy přijatý na střední školu a vzpomínám, jak jsem prožil posledních devět let.

L. Orel

Na této škole jsem strávil spoustu hodin a také jsem toho zde mnoho zažil. Budu vzpomínat na přestávky, někdy jsou krátké, ale dokážeme se hodně nasmát. Někdy i některé hodiny byly veselé, např. když jeden spolužák prohlásil: „Oxid hlinitý se skládá z kyseliny a hlíny.“ A nejvíc budu vzpomínat na učitele, kteří nám, když to šlo, vyšli vstříc. Nezdá se to, ale dostali do nás hodně informací a dotáhli nás až k tomu nejvyššímu cíli, a to bylo přijetí na SŠ. To všechno jsme pak vydali v jeden den.

Tato škola mi toho hodně dala a hodně mě naučila. Budu na ni vždy vzpomínat v dobrém. Svým dětem budu říkat, že jsem zde potkal ty nejlepší lidi.

O. Malohlava

Také bych rád zavzpomínal na pana učitele Nezmaru, kterého jsme měli na informatiku a fyziku. Na jeho vyučování se mi hlavně líbil vtipný přístup, a to nejen k žákům. Velmi zajímavé bylo i jeho názorné vysvětlování učiva. Celé čtyři roky na této škole byly pro mě přínosné a jsem rád, že jsem mohl trávit čas s lidmi, které jsem si oblíbil.

P. Beránek

Rád budu vzpomínat na soutěž Štítina má talent, když se pomalu začala blížit, našli jsme si písničku, na kterou jsme chtěli tančit, a pak už jen trénování a trénování. Nastalo výběrové kolo, byli jsme nervózní. Ty stresy, co jsou, jsou neskutečné, jeden krok špatně a už jdeš jinam než všichni ostatní. Ale když se to povede a slyšíte název svojí skupiny, že postupuje, tak to je něco neskutečného.

M. Majvelder

Na štítinskou školu chodím již šestým rokem a rozhodně nelituji rozhodnutí svých rodičů. Nejenže jsem si zde našla nové přátele, ale také jsem poznala mnoho sympatických kantorů s přirozenou autoritou, již mě každým rokem čím dál více motivovali k učení, a díky nim jsem i poté poznala, že učení nemusí být jen „mučení“. Moc se mi líbí, jak je škola aktivní, organizuje mnoho akcí a exkurzí – ať už to jsou branné závody, turistické poznávací zájezdy u nás v Česku či v zahraničí. Tím bych i chtěla poděkovat učitelům, kteří minulý rok zrealizovali exkurzi do Vídně, bylo to pro nás zase něco nového. Kdyby se opět naskytla nějaká příležitost, rozhodně bych se zúčastnila – i kdyby to bylo již na jiné škole.

Dalším plusem je určitě vybavenost učeben a zpestření výuky dataprojektory, tablety a různými pomůckami, díky nimž si můžeme učení usnadnit a přiblížit probíranou látku realitě. Učení tím pádem nabírá úplně jiný směr a může to být vlastně i zábava.

Já osobně mám k určitým vyučovacím předmětům menší výhrady, ale nemyslím si, že má cenu je díky jejich malosti řešit.

Chtěla bych tedy poděkovat všem kantorům za předané zkušenosti, za úsilí a trpělivost, jež byla hlavně v naší početné třídě nutná. Určitě na základní školu nikdy nezapomenu a budu na ni vzpomínat vždy jen v tom dobrém světle.

K. Gotzmannová

Hasič - H. Seidlová

Kocour Mikeš - E. Pawlorková

Květina - D. Stareczková

Sova - J. Vaňková

Podzim - K. Janošek

Ladovská zima - L. Volná

Slunečnice - Ve. Hoňková

Netopýři - M. Kalus

Basebalista - E. Bednaříková

Džungle - K. Gotzmannová

Halloween - V. Ulmanová

Vodník - L. Hulva

Motýl - B. Lisníková

Sova - V. Hlubková

Naše planeta - E. Hančilová

Můj dům - K. Kolářová

Gotika - Va. Hoňková, M. Palzerová, S. Muchová, Š. Jantošík

Krajina snů - M. Lindovská, M. Palzerová, A. Koudelková, J. Martinusová

Jezdec - J. Muchová

Ovocné tvoření - S. Kupková

Starověký Egypt - J. Grussmann, O. Schwan

Vlaštovky na drátě - I. Lisníková

Život v Egyptě - V. Samolejová

Princ Bajaja - J. Hajduk

Dravec - I. Černá

Láska - K. Halšková

Měsíční krajina - A. Melecká

Záchrana života - D. Trunčík

Zima - N. Horklová

Snowboardista a jeho trik - V. Heřmánková

Zimní sport - J. Kubíček

Hasiči v akci - B. Strážová

Staré pověsti české - M. Zíková

Padá listí - L. Fajmonová

Ranní pohoda - A. Žídková

Veselí ptáčci - A. Křenková

Záchrana - M. Kubíček

Rodina - A. Onderková

Žába - K. Vavrečková

Program oslav výročí 70 let od založení školy

DATUM	ČAS	AKTIVITA	MÍSTO
17. 10. 2019	dopoledne	Pevnost Boyard pro MŠ a 1. stupeň	prostory školy
18. 10. 2019	dopoledne	Pevnost Boyard pro 2. stupeň	prostory školy
18. 10. 2019	16:00	Setkání s dřívějšími i současnými zaměstnanci	sál školy
31. 10. 2019	16:00 - 19:00	Strašidelná show „Po stopách 70 let zakleté štítinské Bílé paní“	prostory školy
29. 11. 2019	16:00 - 19:00	Adventní vánoční trhy „Škola má narozeniny“	sál a tělocvična školy

Autorský kolektiv: Mgr. Jana Slimáčková, Mgr. Petra Vacenovská, PaedDr. Ludmila Hulvová, paní Dana Baranová, Mgr. Daniel Matyášek

Jazyková korekce: PaedDr. Ludmila Hulvová, Mgr. Zuzana Řimáková, Mgr. Jana Slimáčková, Mgr. Petra Vacenovská, Mgr. Eva Chřibková, Mgr. Veronika Čížová

Foto: archiv školy, soukromý archiv Ing. Radka Malohlavy

Kreslené obrázky: žáci ZŠ gen. H. Píky a MŠ Štítina, okres Opava, příspěvková organizace

Text: HORÁKOVÁ, Jana. Heliodor Píka: vojenský atašé v Rumunsku. Frýdek-Místek: Kleinwächter, 2012

Archiv Národního památníku II. světové války Hrabyně

Zemský archiv v Opavě (matriky Moravskoslezského kraje)

Absolventi a současní žáci ZŠ gen. H. Píky a MŠ Štítina, okres Opava, příspěvková organizace

Grafické zpracování a tisk: H&B TISK, a. s., Vrchní 23, 747 05, Opava - Kateřinky, vydání první, 2019